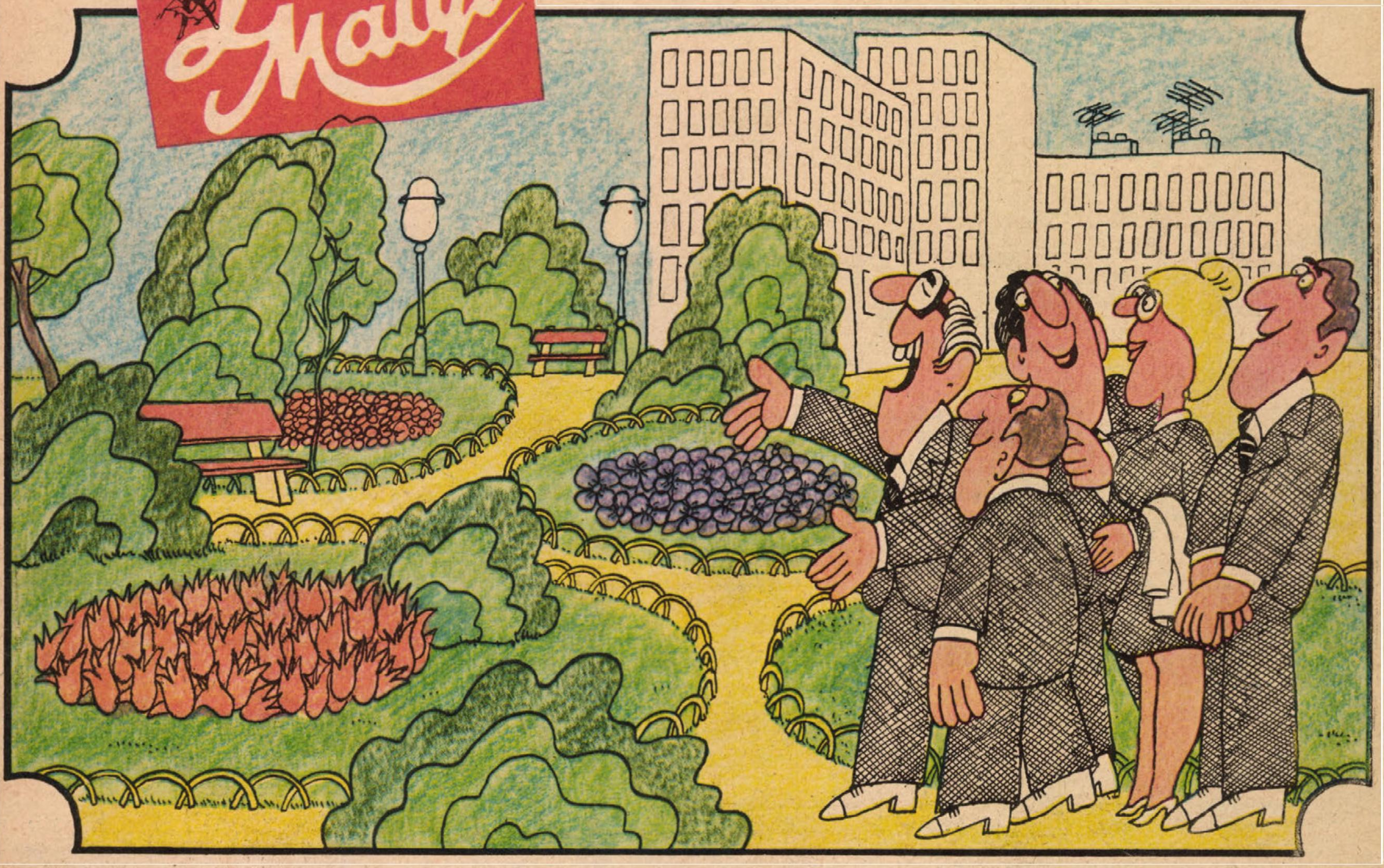
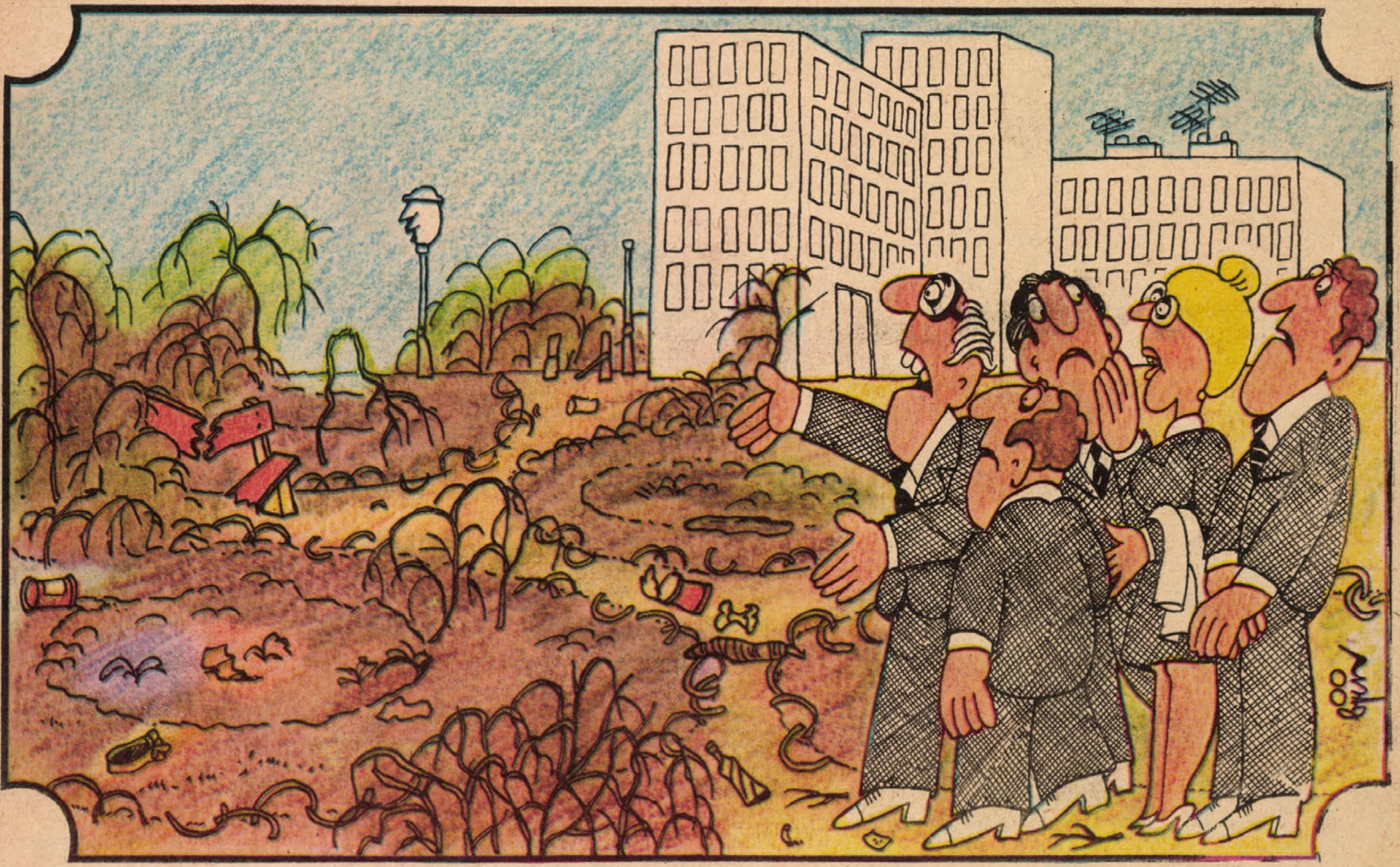
Ludas Matyi
XXXV. ÉVFOLYAM, 20. SZÁM Ára: 2,80 Ft 1979. MÁJUS 17.



— Itt egy fél éve még grund volt!



— Itt egy fél éve még park volt...

Balázs-Piri Balázs rajza

Számlák kezelési költséggel



Elnézegetem az öt számlát, éppen olyan, mint amilyet a világ akármelyik nagy szállodájában adnak az embernek, ha távozáskor kifizeti telefonjait, táviratait.

A külföldi vendég, aki egy vidéki szállodában lakott néhány napig, mégis egy kicsit meglepetten fizette ki a számlákat, aztán ideadta nekem: vajon mi a véleményem a dologról? Mert a számlákon ott van, hogy például a vendég egyszer felhívott egy budapesti számot és tizenkét percig beszélt. „Telefonköltség 113 forint" – ez áll a számlán, és utána a következő tétel: „Kezelési költség 56,50 forint". Itt egy másik számla. A vendég bécsi lakását hívta fel. A telefonköltség 28 forint, a kezelési költség 14 – tehát a beszélgetésért 42 forintot fizetett. Négy nap alatt a vendég számlájára telefonkezelési költségként 109,10 forint került.

A szállodákat ismertető prospektusokon, tájékoztatókon mindenütt ott van, miféle szolgáltatásokkal várja vendégét a különböző osztályokba sorolt hotel. Ha a posta emberei által (hivatalos díjért) kapcsolt távolsági beszélgetésért a valódi költség ötven százalékát lehet felszámítani – mennyi külön felszámítható díj adódhat még! Ilyen alapon elképzelhető például hogy a szobában levő rádió vagy televízió használata esetén külön kezelési költség számítható fel: zenés műsor esetén zenefelárral. A szobát ággyal, fotellel adják ki – de miért ne lehetne kezelési költséget számítani az ágyért, ha a vendég olyan igényes, hogy belefekszik, a fotelért, ha abban elterpeszkedve olvassa az újságját?

A szobát egyébként telefonnal adták ki (napi bére 480 forint, 35 forint a kötelező reggeli, hat forint az üdülőhelyi pótdíj) – a józan ész azt mondja: ebben az összegben benne van az is, hogy a vendég távolsági telefonálásra is használja a készüléket, és ezért senki, semmiféle címen nem számíthat fel neki többet, mint amennyit a posta számláz.

A vendég, aki a világ jónéhány szállodájában lakott, telefonált, fizetett már életében, amikor a számlákat ideadta, ezt kérdezte: „Nem valami félreértésről van itt szó?"

Tényleg, nem érti félre valaki a szállodai szakmában az idegenforgalom szót?

Gárdos Miklós

Hová tűnt?



Sajtónk mindig keres valamit. Hová tűnt a mákdaráló? Hová tűnt a paradicsompasszírozó, a minyonégő – a gürtcufli, a snájdervájsz? Megszoktuk, mi több, unjuk már ezeket a cikkeket.

Egy cím a Képes Újságból: Hová tűnt K. Piroska? Félre unottság, megszokottság, ezt el kell olvasni. Új gondnokot nevezett ki Miskolcon az I. kerületi tanács K. Piroska állami gondozott mellé. Új gondnokot, gondviselőt, oltalmazót: egy vadidegen embert. Új gondnok jól seper: tisztára takaríttatta istápoltja lakását, kihordatta onnan az idős hölgy holmiját, s a maga bútorát hurcolta be. Azóta, kilenc hónapja, K. Piroskát senki sem látta. Talán a kutya sem keresné őt – ha a kutya nem kezdi keresni. Éhes, nyűszítő ebének panaszára figyeltek fel a szomszédok...

Mit tudnak, mit mondanak a gondozók? A kerületi tanács igazgatási osztályának vezetője elzárkózik az érdembeli nyilatkozattól. Az ő lelkiismerete tiszta: nem ő intézte az ügyet. (A gondnok kinevezési papírján az ő aláírása szerepel. Nem ér a neve?) A gondnok bereteszelte az ajtót, senkit sem enged be a lakásba.

Elzárkózunk, bezárkózunk. Zárkózott nép vagyunk. Hogy is van ez? Ha az állam valamelyik tisztviselőjére rábíz egy kisebb-nagyobb pénzösszeget, azzal szigorúan elszámoltatja az utolsó krajcárig. Jaj annak, aki egy fillért is megpróbál elsikkasztani, a közvagyont nem lehet prédálni! És akiknek a kezén egy ember sikkad el? Vagy az ember nem közvagyon?

Mentegetem magamban a tanácsot: megtették a bejelentést illetékes helyen; három hónapos késéssel a gondnok kinevezését is visszavonták. (Aki azóta is gondozottja lakásában él, háborítatlanul.) A kutyát is etetik a jó szomszédok... Mit akarhatunk még?

Hagyom is a témát, írok inkább a mákdarálóról. Hová tűnt? Hónapok óta nem kapható a boltokban. És paradicsompasszírozó sem. Meg hatvanas minyonégő sem. Hát nem felháborító?

Radványi Barna

Kevés az ünnep



Valahogy úgy tűnik, kevés mostanában az ünnep. Pedig ebben az évben akad nem egy olyan is, amikor három napig sem kell korán kelni, mégis kevésnek tűnik. Legalábbis kevés az állami ünnep, a nevezetes évforduló. Mert az tudott, hogy e nevezetes napok közeledtén valahogy serényebben megy a munka, gyorsabban készül el minden.

Egy példa: határozat született, hogy az új lakótelep nevet kap, a Magyar Tanácsköztársaság emlékét fogja nevében is őrizni és hirdetni. Nosza, az egyik teret gyorsan rendbehozták. Friss beton is került az ünneplő közönség lába alá, elhangzottak az avatóbeszédek, lengtek a zászlók, majd megindult a forgalom a téren, amely tényleg szép képet mutatott, legfeljebb egyik oldalán csúfoskodott egy magas bádogkerítés, mert ott nem sikerült rendet rakni, de hát nem kell mindenhová bekukucskálni. Elmúlt az ünnep, az építők elvonultak, az eső meg megjött. A friss betonon óriási tócsák jelezték, hogy itt bizony nagyon rohammunka folyt. Április 4-e szerencsére közel esett, újabb építőbrigádok folytatták a munkát, illetve javították ki a korábbi rohammunka hibáit. Az elhordott föld a teherautókról mindkét alkalommal a közeli, de már az ünnepi környezethez nem tartozó autóparkolóra pergett, ott kérgesedett, esőben meg csatakosodott, s nem hiába közeledett május elseje, szépen feltakarították azt is, alig hat hetet kellett rá várni.

De most, augusztus 20-ig megint nem lesz állami ünnep, nevezetes évforduló! Hát nem kevés az ünnep?!

Elképzelhető lenne, hogy a munka folyamatosabb legyen, hogy aminek nekikezdenek, azt úgy csinálják meg, hogy ünnep után is tartson, meg ne álljon le a munka az ünnep múltával, de aligha sikerül ezt megvalósítani. Talán egyszerűbb lesz, ha z ünnepek, a nevezetes napok számát szaporítjuk.

Benedek Miklós

Visszapillantó



című versemben, amely a Ludas Matyi április 5-i számában látott napvilágot, az 1945-ös esztendő eseményeit idéztem fel. A vers első szakaszában arról írtam, hogy:

Negyvenötben fejünk felett
hollók raja keringett,
negyvenötben sózott lovat
ettünk és nem heringet...

Ez ügyben keresett fel szellemes soraival Dr. Cseh Imre docens, bajai olvasónk, aki a szóban forgó strófából az alábbi következtetést vonta le:

„Ön 45-ben nem jutott heringhez, mostanában azonban igen. Tiszteletteljes kérésem: a beszerzési forrás közlése. A negyvenes évek eleje óta ui. Ostseeheringet nem ettem. A Szilasmenti Mgtsz. termékét beveszi ugyan a gyomrom, de ez nem az igazi. A Keleti Tenger déli partját az NDK, Lengyelország és Szovjetunió képezi. Amennyiben hírközlő szerveinknek hinni lehet, az említett államokkal jó viszonyban vagyunk. Mégsem jutunk heringhez. Megérne egy további poémát annak ismertetése, hogy e hiányosság az említett országok rosszakaratára vagy pedig külkereskedőink ügyetlenségére vezethető vissza."

Pácban vagyok, mint egy hering. Töredelmesen bevallom Dr. Cseh Imrének: én sem ettem Ostseeheringet a negyvenes évek eleje óta. Tehát már ketten vagyunk... Az én versbeli heringem ugyanis költött hering, fantáziám szülötte csupán, afféle rím-hering; rímpárja a „kering" szócskának...

Leveléből azonban levontam a szükséges tanulságokat és sietve a jelenlegi viszonyokhoz igazítottam versem első szakaszát:

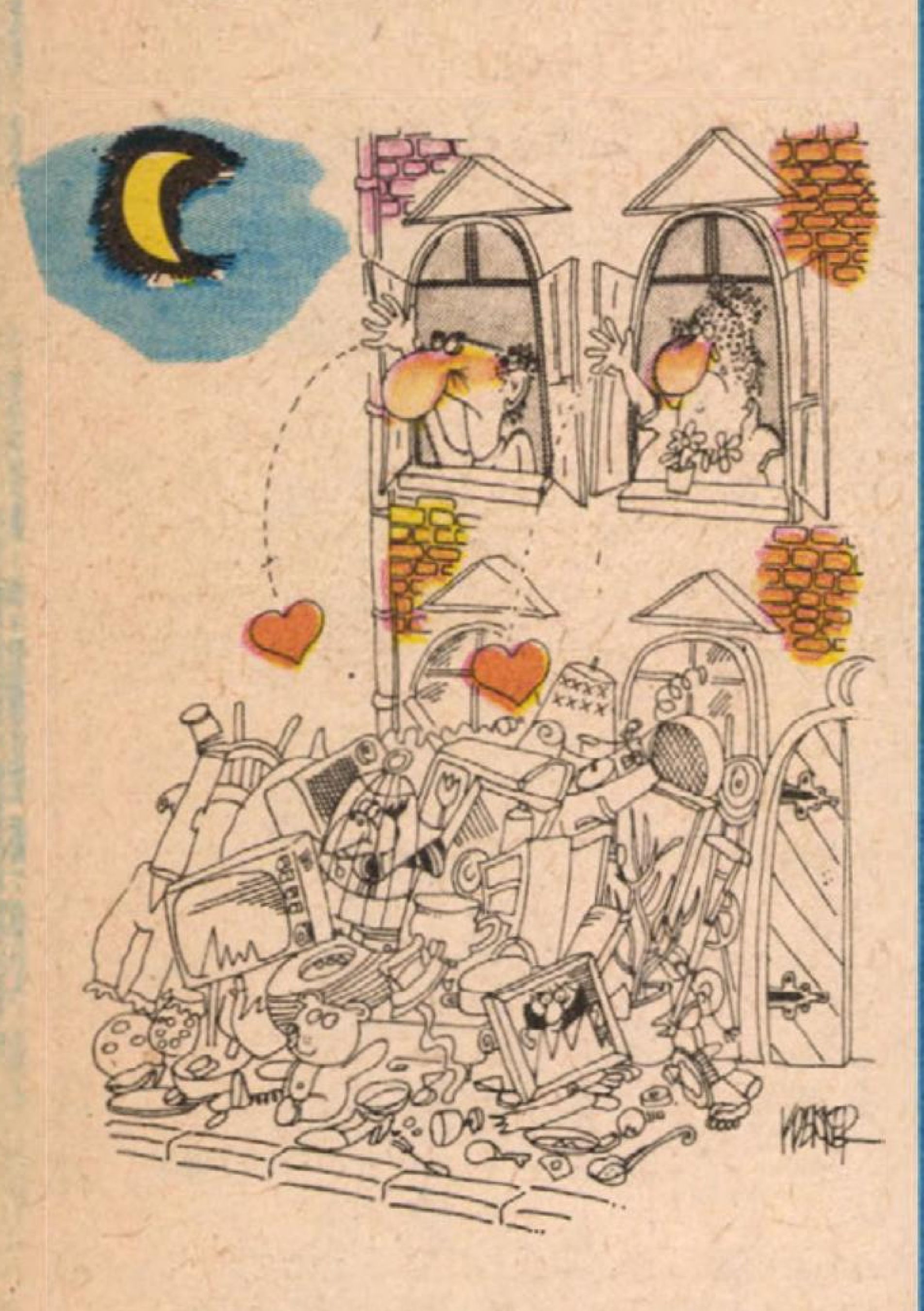
Negyvenötben kövérségtől
Pesten senki nem guru't,
negyvenötben sózott lovat
ettünk és nem kengurut...

Ahhoz ugyanis könnyebb ma hozzájutni, doktor úr, mint sós heringhez...

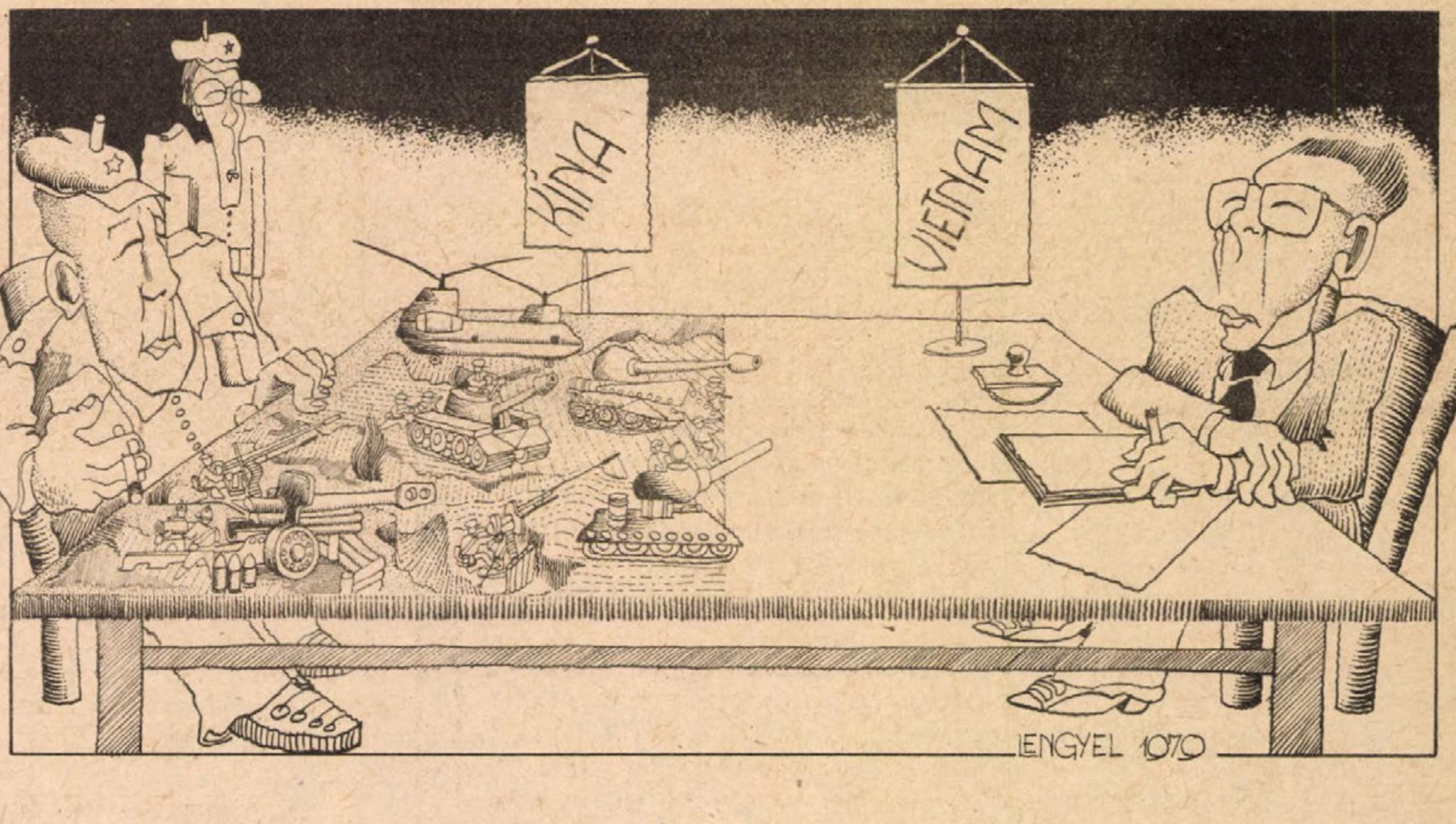
Tisztelettel üdvözli
hű olvasója:

Szilágyi György

LOMTALANÍTÁSI HÓNAP



TÁRGYALÓASZTAL



Megkülönböztető jelzés

Egymillió gépkocsi fut rövidesen Magyarországon, ez nem csekély szám. Ehhez legkevesebb egymillió gépkocsivezető is kell, ha ehhez hozzászámoljuk a váltótársakat és a családtagokat, minden harmadik-negyedik felnőtt vezet autót, vagy legalább is vezethet, mert vizsgát tett autóvezetésből.

Namármost: több száz ideggondozó és szakrendelő működik Magyarországon, ez sem csekély szám. Ezekhez legkevesebb több ezer idegbajos kell, ha nem számoljuk hozzájuk az átmenetileg idegbajosokat és az egészséges idegeskedőket.

A két előbbiből következik, hogy számosan vezetnek autót olyanok, akiktől az idegorvos vagy a közvetlen családtag, kolléga bevonhatná — meghatározatlan időre — a jogosítványát, de nem teszi, mert ettől az ideges autóvezető csak még idegesebb lenne.

Mi tehát a megoldás?

Az idegbaj a volán mellett gyorshajtásban, agresszivitásban, vagánykodásban, gyakran alkoholfogyasztásban jelentkezik. Erről a forgalomban résztvevő normálisaknak fogalmuk sincs, amíg nem találkoznak velük, de akkor esetleg már késő.

Előzetesen fel kellene hívni rájuk a figyelmet. De miként?

Megkülönböztető jelzéssel kellene ellátni őket.



A mentőket, a tűzoltókat időben észrevesszük, mert megkülönböztető jelzéssel közelednek felénk: vijjognak, szirénáznak, fényjelzéssel hívják fel jóelőre a figyelmet magukra.

Miért ne láthatnánk el az idegbajosokat is megkülönböztető jelzéssel?

A megkülönböztető jelzést a rendőrség adná ki, indokolt esetben. Milyen jelzésre gondolok?

Az idegbajos vezető gépkocsiján — a tetőn — egy halálfej foroghatna körben, lila fénnyel a szemüregében, miközben vérfagyasztó kacajt hallatna. Az ilyen jelzéssel ellátott kocsik elől a többiek udvariasan kitérhetnének, utat adva nekik.

Készültek már a gépkocsikra többhangú kürtök, sőt tehénbőgést utánzó kürtök is, melyeket — helyesen — nem szabad használni nálunk. De gyárthatnánk olyan kürtöt, amelyik a fogát csikorgatja, hörög és szitkozódik, ezeket nemcsak engedélyezni lehetne, hanem kötelezően beszerelni az idegbajos gépkocsivezető autójába. Ha már messziről hallanánk a közeledő gépkocsi fogcsigorgatását, szépen lehúzódhatnánk az út szélére és nem lenne semmi baj.

A visszaeső alkoholfogyasztók gépkocsijának a tetején egy borosüveg foroghatna, és a kürtje magyar nótákat énekelne, borízű hangon.

A tanuló vezetők nyomtatott T betűjének mintájára, az időszakos-idegesek számára elegendő lenne esetleg egy nagy i betűt tüntetni fel a gépkocsi szélvédőjén, melyet az ideges vezető maga ragaszthatna fel a gépkocsijára és azt levenné, ha már úgy érzi, hogy felesleges, vagy átcserélné a forgó-világító koponyára, ha az idegbaja nem vissza, hanem előre fejlődik.

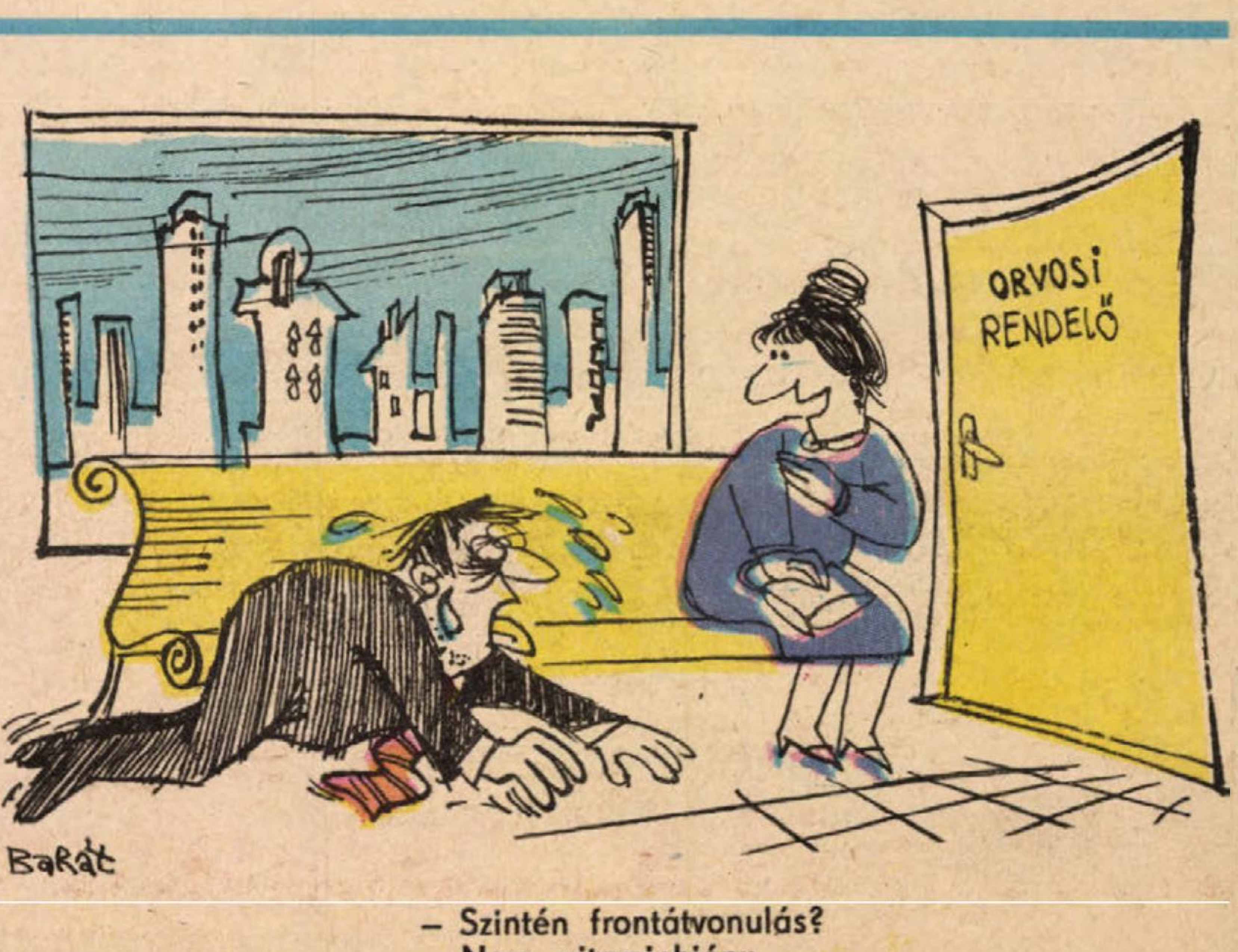
Van egy még egyszerűbb eljárás is az idegbajos autóvezetők számára. Javaslatom: a Magyar Autóklub szervezzen egy szakosztályt az idegbajosok számára.

Aki a szakosztályba belép, attól automatikusan visszaveszik a jogosítványt.

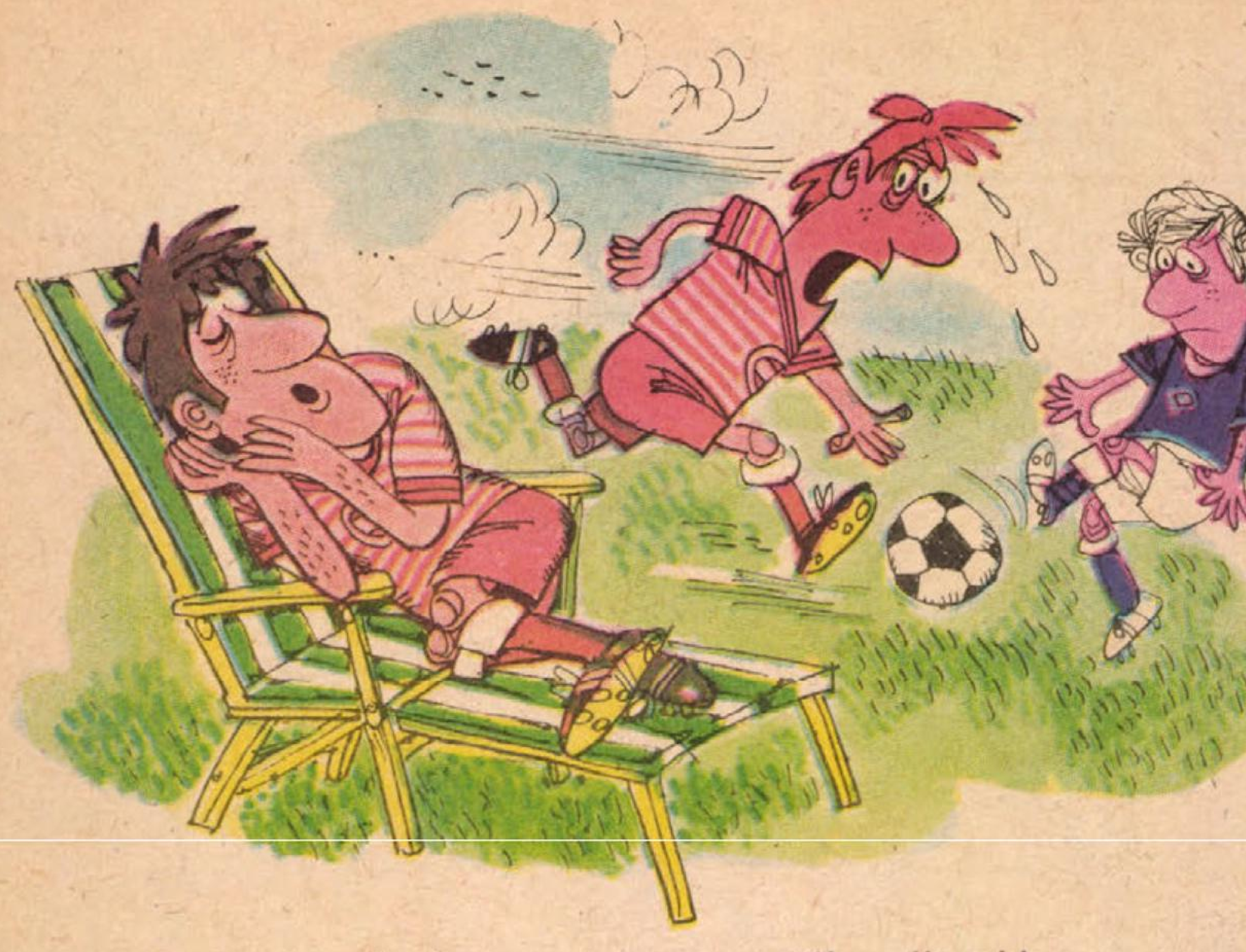
Somogyi Pál



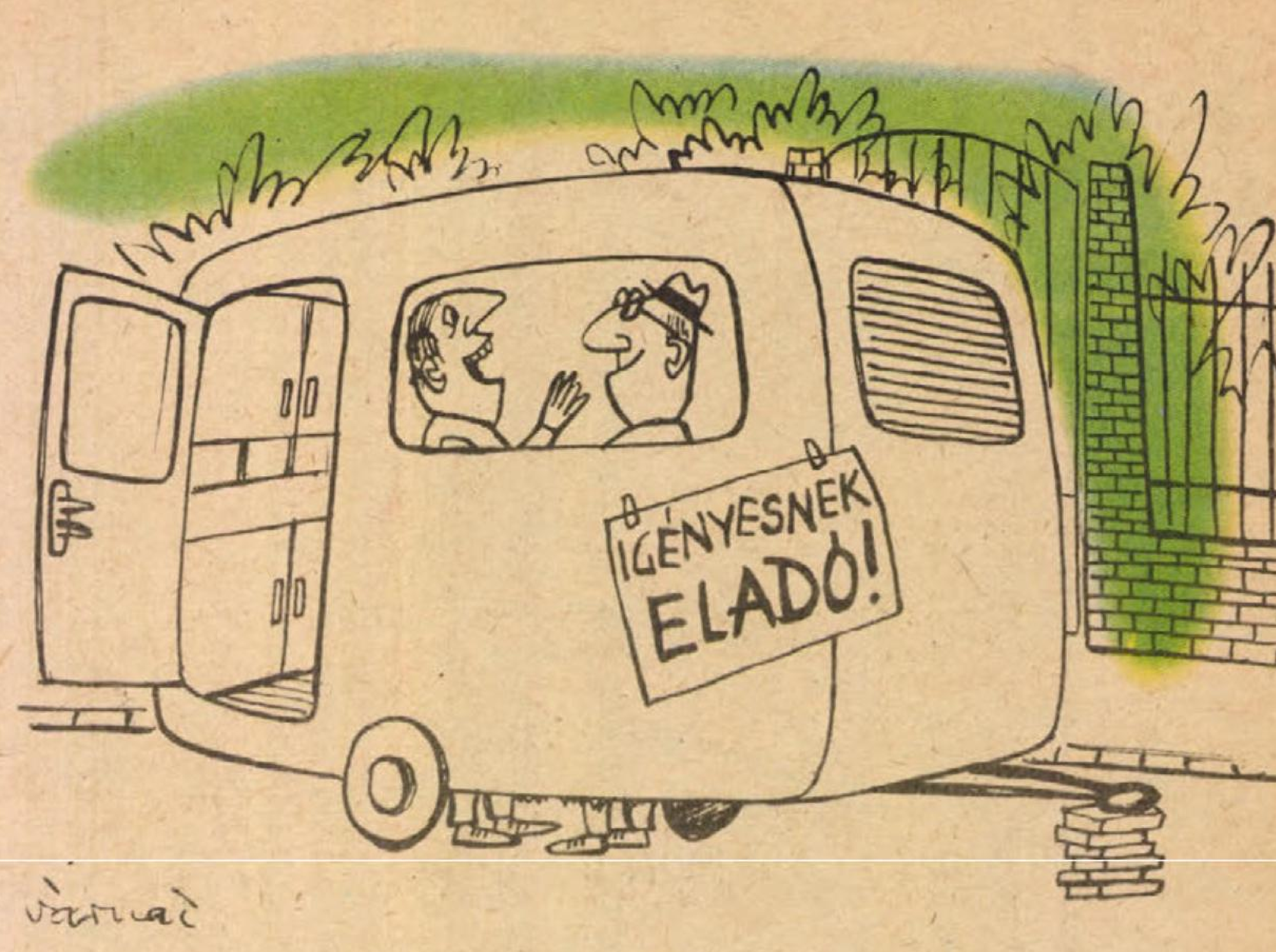
— Csak pár ezer forintot a szegény nyomorultnak...



— Szintén frontátvonulás?
— Nem, vitaminhiány...



– Amikor a prémiumot osztják, szóljatok!



– Nyugodtan megveheti, uram, ez a lakókocsi vadonatúj!

FELMÉRICSKÉLÉS

Lefogadom egy százasba, hogy ezt a hetet sem ússzuk meg szociológiai felmérés nélkül. A kutatóintézetek, az egyetemi tanszékek és a maszek szociológusok mindent felmérnek, összehasonlítanak, egybevetnek, mérlegelnek, viszonyítanak és kiderítenek.

Efféle értékes és tudományosan megalapozott felmérésekből megtudhattuk például, hogy az ötgyermekes családok háztartásaiban — nagy átlagban — több csecsemőtej fogy, mint az agglegényeknél. Avagy: vasárnap délutánonként a Vörösmarty cukrászdában több belvárosi úriasszony kuglófozik, mint ahány szabolcsi ingázófeleség. Netán: száz siketnéma szakmunkásra kevesebb fülhallgatós zsebrádió esik, mint száz csökkentlátó betanított munkásra.

Meg szeretném kímélni a szociológusokat a további időigényes, terhes munkától, ezért a következő magvas, igazságokat teszem közzé számukra. Véletlenszerűen kiválasztott egyfős sokaságot — önmagamat — reprezentatív felmérésben részesítettem; az így nyert adatokat a nagy számok törvénye alapján absztraháltam, s az alábbiakra jutottam. (A kisöcsém volt a kontrollcsoport.)

Városszociológusoknak: A városokban lakók töredékes kisebbsége tart csak tehenet, míg a falun élőknél ez a magatartástípus sokkal gyakoribb. A helyzet társadalmi okai, netán öröklődő pszichofizikai jellemzői még feltárandók.

Faluszociológusoknak: A falvakban élők — ez különösen vonatkozik az alföldi tanyavilágra — szinte egyáltalán nem látogatják a budapesti Filmmúzeum éjszakai előadásait. Ezer tanyasi tsz-nyugdíjasból csak egy látta Pasolini Dekameronját. (A mélyinterjú során az öreg bevallotta, hogy személyes rokonszenvből kezdettől fogva figyelemmel kísérte P. P. Pasolini művészi pályafutását.)

Művelődésszociológusoknak: Száz egyetemi professzor és száz gátőr műveltségi tesztjét összevetve megállapítható, hogy a profok közül kétszer annyian olvasták végig J. Joyce Ulyssesét. (A konkrét számadat szerint két professzor és egy gátőr rágta át magát a könyvön, nem beszélve a gátőr kisegeréről.)

Sportszociológusoknak: Az ipari átlagtól eltérően a futballisták közül egy sem akadt, aki munkaidőben hiányzott volna a munkahelyéről. Ugyanis senkinek sem jutott eszébe hiányolni őket, úgy megszokták a távollétüket.

Családszociológusoknak: Ezer családszociológus családban 999 szexuálisan kielégítetlen családszociológusné elszökik a férjétől. A nemzetközi összehasonlítás igazolta, hogy a családszociológusok annyit kutatnak más családoknál, hogy saját feleségük felkutatására nem jut idejük.

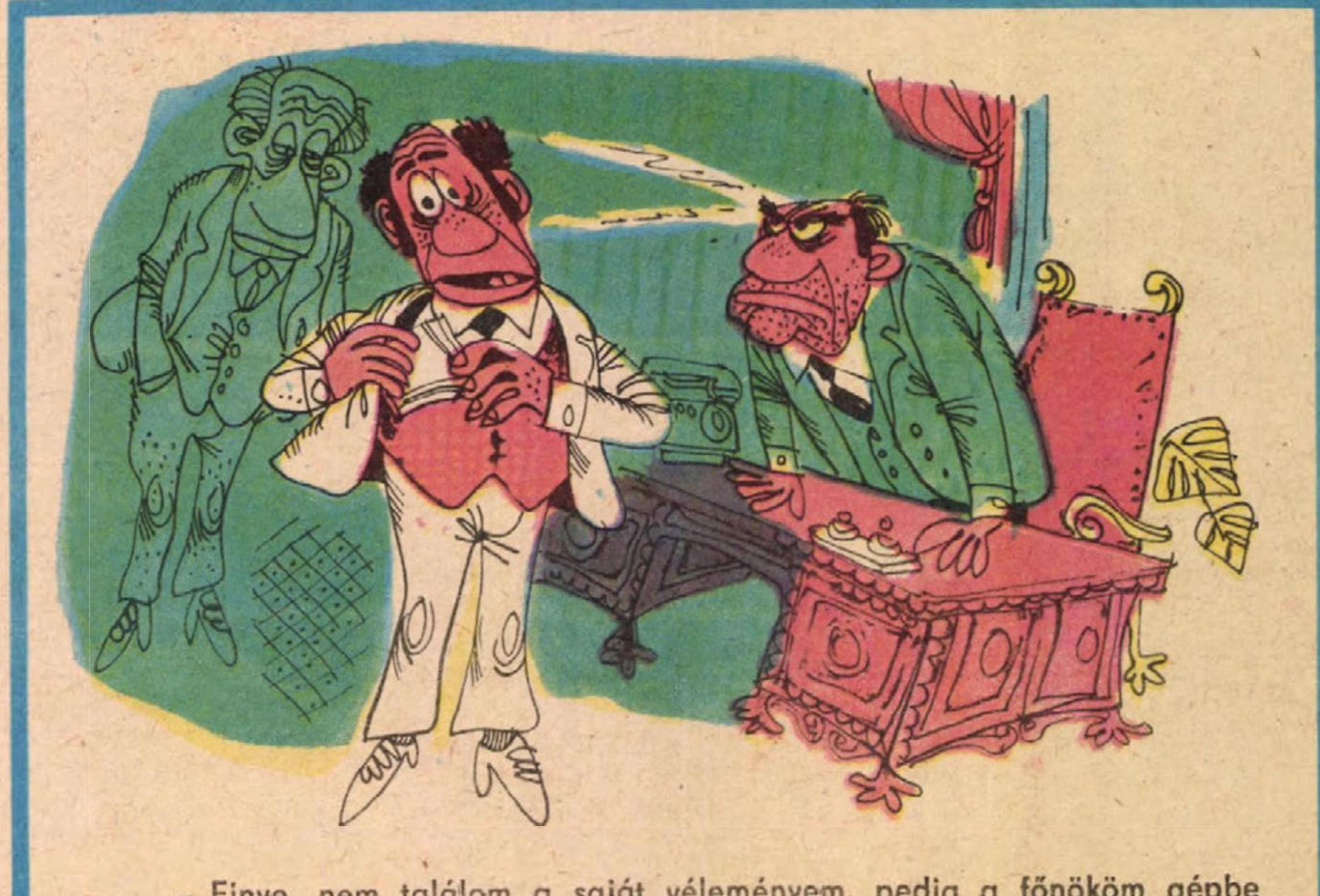
Tömegkommunikáció-szociológusoknak: Hároméves aprólékos kutatómunka után kiderítettem, hogy többen nézik Kojakot, mint az „Ókelta kurgánok feltárásának statikai törvényszerűségei" című ismeretterjesztő kisfilmet, valamint sokkal többen hallgatják a Rádiókabarét, mint a „Tömegkommunikációs relációk intuitív monográfiájának bibliográfiája" című éjszakai rádióelőadást.

Továbbá lényegesen nagyobb számban fogják megnézni a Ludasban a „Tücsök és bogár" rovatot, mint ahányan végigböngészik ezt a kis szociológiai alapművet.

Majláth László

KEREK ÉVFORDULÓK





– Ejnye, nem találom a saját véleményem, pedig a főnököm gépbe diktálta nekem!

ZSÖLLYE

Egy bácsi topog a Thália Színház pénztárablaka előtt.

— Kérek egy jegyet, de lehetőleg elöl legyen.

Bógyika, a pénztárosnő átnyújtja a bilétát.

— Első sor, hatos szék. Parancsoljon.

A bácsi már menne, de aztán visszafordul.

— Mert tetszik tudni, kicsit gyengén hallok... Biztos benne, hogy egészen elöl fogok ülni?

Bógyika angyali türelemmel bólint.

— Biztos! Ha ennél előbbre tetszene ülni, akkor már rajta lenne ön is a plakáton!

*

Legyen titok, melyik színházunkban történt az alábbi eset.

A rendező félbeszakította a próbát.

— Álljunk meg kérem! Vissza kell mennünk!

A főszereplő megkérdezte:

— Meddig?

A rendező idegesen válaszolt:

— Meddig, meddig? Addig, ahonnan rosszul ment!

A főszereplő odasúgja a partnerének:

— No, akkor visszamehetünk a szezon elejéig!

*

Bud Spencert, a népszerű Piedonét, aki jelenleg afrikai kalandjaival szórakoztatja a hazai mozinézőket, orvosa nemrég szigorú fogyókúrára fogta. Az előírt tíz kiló azonban sehogyse akart lemenni a legalább egymázsás művészről. A kúra ötödik hetében az orvos megkérdezte:

— Csak olajban sült ételeket eszik, ahogy tanácsoltam?

Spencer széttárta kezeit.

— Az csak természetes. Még a szalonnát is olajban sütöm!

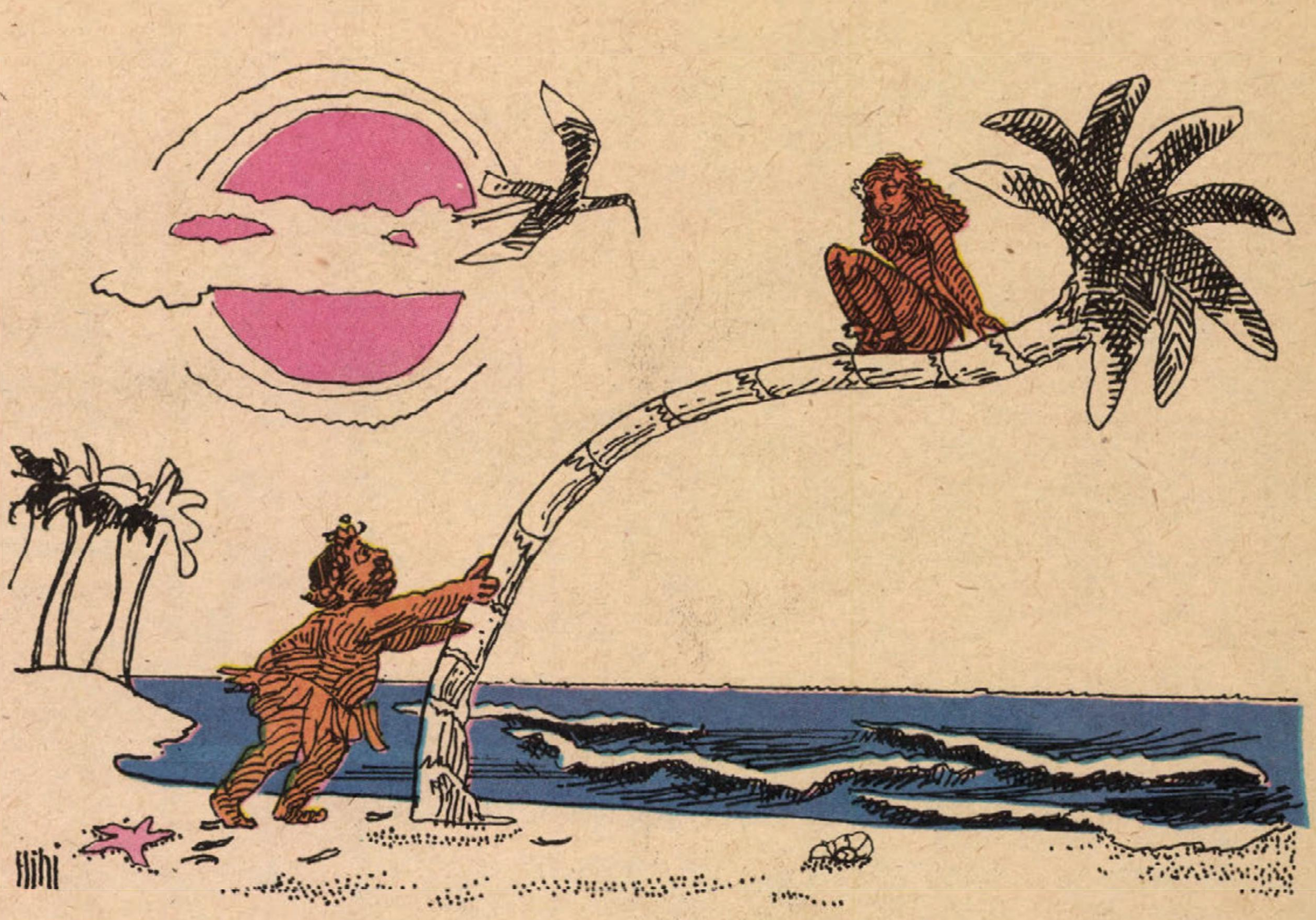
Rátonyi Róbert



FÜLÖP GYÖRGY:



ÖNÁLLÓ SZIGET



– Na jó, jó, gyere csak le, megígérem, hogy elhívjuk a Kurt Waldheimet vacsorára...

állatok

Olvasom, hogy megjelent a hétnyelvű állatszótár és — Grönlandtól a Földközi-tengerig — 150 ezer fajta nevét tartalmazza. Elfog az áhítat a gyönyörű munka láttán. Ha most állat lennék, az elismerés koszorúját vinném a szerkesztő lába elé.

Egyébként vegyes érzések közepette olvasgatom a szótár megjelenéséről szóló információt. Magam is rengeteg állatot ismerek, annyit, hogy bőven elég egy életre, még marad is. És most mit kell megtudnom, hogy 140 ezer fajtáról még csak nem is hallottam...

Az ügy másik része viszont határozottan lelkesít. Kérem, én rajongok a spanyol kultúráért. Gondolom ez érthető is, hiszen a kies ország Córdobát, Granadát, Garcia Lorcát adta a világnak, sőt egy kicsit még Hemingwayt is, az izzadt bikáival. Ez a kultúra tanított meg arra, hogy szélmalmok ellen harcolni hülyeség, de érdemes. És most, a szótárból kellett rájönnöm, hogy kutyát sem tudok a spanyolokról, gőzöm sincs e zengzetes kultúra legfantasztikusabb vívmányáról.

Kérem, ezek a spanyolok — most tessék kapaszkodni — 167-féleképpen nevezik a barázdabillegetőt. És bizonyos, hogy egyik muzsikásabb, mint a másik. Esküszöm, elfog a vágy, óh, vajha barázdabillegető lehetnék Spanyolországban... Nyugi, természetesen csakis turistaútlevéllel.

Aztán itt vannak a németek. Jó, ők adták a der-die-das-t, és Schillert és Heinét és Beethovent és a Faustot, meg az Erlköniget, de mindez pipafüst, smafu. Mert az igazi bravúr — hohó! — kérem, a németek 59-féle névvel tudják illetni azt a huncut kis madarat, a csúszkát. Na?

A mérleg másik oldalán viszont ott van Dél-Afrika. Tetszik tudni, hogy hívják Dél-Afrikában a gólyát? Tessék újra kapaszkodni. Szöcskemadárnak. Azt hiszem, már ebből is kiderülhet, hogy valami nincs rendjén ott Dél-Afrikában.

Az viszont kész csoda, hogy nekünk sincs miért szégyenkeznünk. Persze, persze, Pe-



tőfi és Arany, Ady és Vörösmarty óriás, klasszis, világítótorony. De azért az is valami ám, hogy a mi kis hazánkban 34-féleképpen tudjuk említeni azt az apró folyami halacskát, a szélhajtó küszt.

Jó, hát szeretjük a dolgokat komplikálni. Én akkor sem ismernék meg egy szélhajtó küszt, ha tálcán tennék elém, a szájában sült almával. Hát ha még hol rütyőkének, hol böklének, hol piszének, hol pemetkehalnak becézik!

Amire ki akartam lyukadni: ezt feltétlenül folytatni kell, hiszen a lista korántsem teljes. Számtalan olyan féleséget ismerünk, akit nem ártana többször is, árnyaltabban is a nevén neveznünk. Összeállítottam egy kis gyorslistát. Tessék választani, vagy éppenséggel — tessék folytatni.

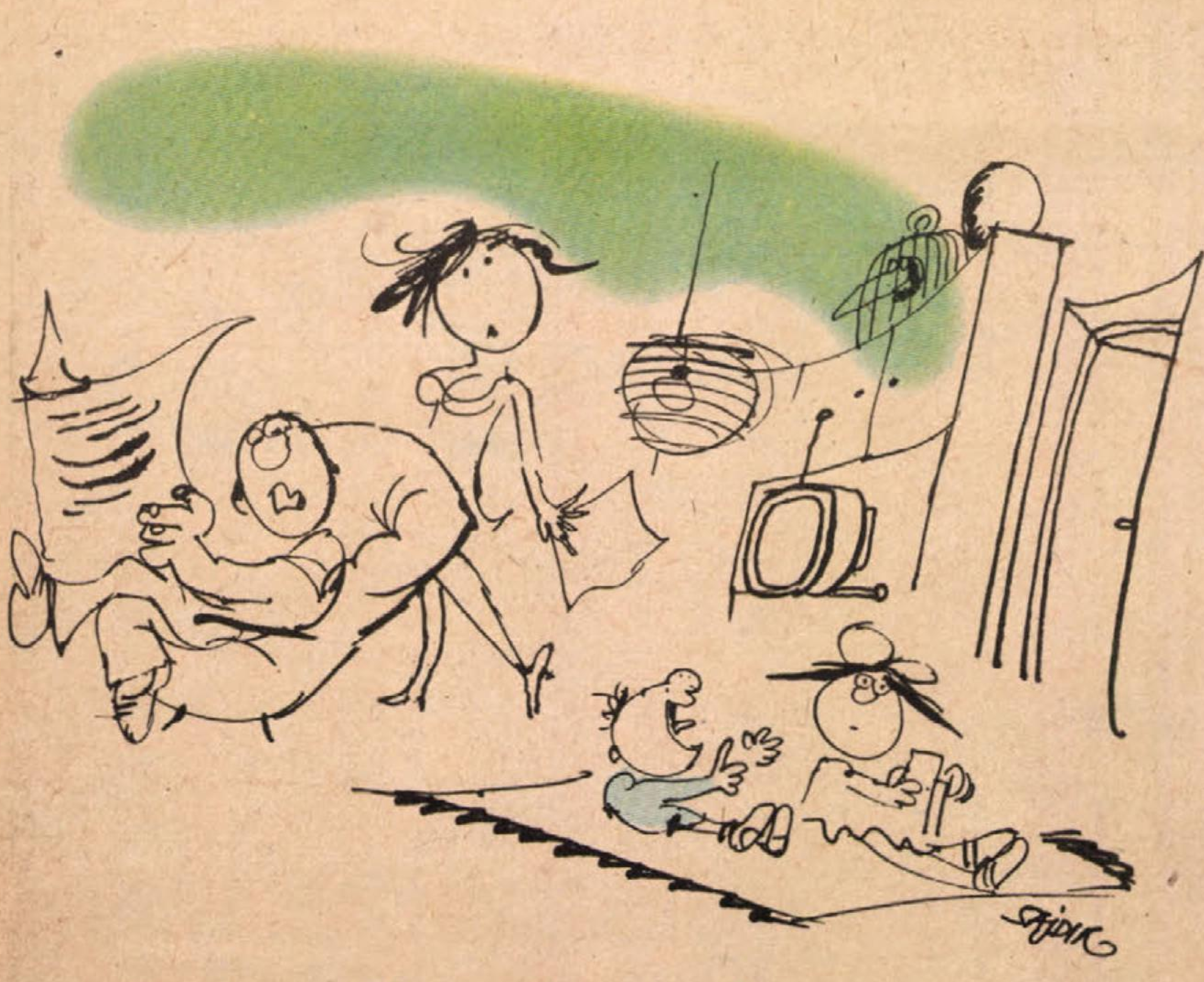
A hatalmával visszaélő főnök — van még ilyen? — megjelölésére a szótár szellemében a következő neveket javaslom: dalmahos csapkodi, gutás odavágánd, bíbor fejpumpánc, roppant főleghajcsár, zűrös zavarga, kajátó csördíts, rettegi diderge, szeles főgőzfő, egykezi királyka, vészes begurilla.

Aztán itt van a mi fajtánk is. A humorista szó meglehetősen elterjedt, de nem eléggé árnyalt. A következő nevek talán bizonyos műfaji és stílusbeli differenciálódásra is utalnak: nyűgös röhögönc, epeszatirka, göthös pisoly, cseles nyelvrokkantyú, fanyarisanyarka, foltos élcorján, zűrvágó felvidor, göcögő hahotmány, buzugó talpcsikländ, óriás poéngután.

És végül akad egy féleség — kizárólag nőnemű egyedektől. Ezek a turistaszezonban rajzanak, főleg nyugati vendégeket fogadó szállodák előcsarnokában. Számukra is ajánlanék néhány tudományos elnevezést: lírás paráznaillegető, dollárhanyattka, bőszívű konvertábel, cifra márkatúró, frankó nyoszolyka, párnás cafkantyú, kacagó görlice, koronás ágybakúsz, devizás pendelylengőc, oltári ordaskó, valutás nyakbacsimpoly, csellengő jenszipoly...

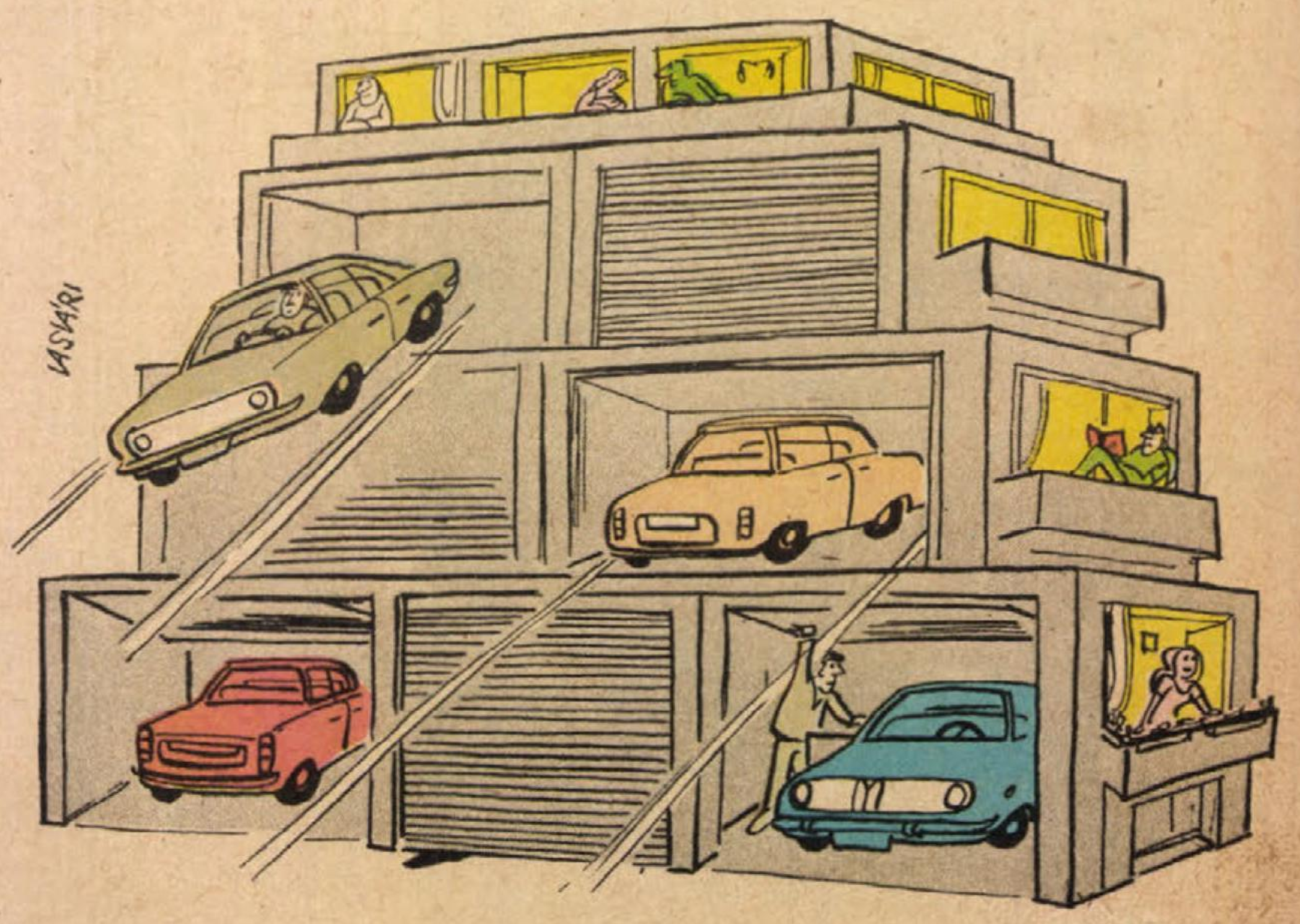
Van persze egyszerűbb nevük is, de azt nem írom ide. Ez ugyanis nem olasz film a moziban, ez magyar cikk a Ludasban.

Peterdi Pál



– Végignézett ez a kölyök titokban valami modern filmet, hogy ilyen rondán beszél?

MEGOLDÁS GARÁZSRA



HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Hogy van a kedves feleséged?
— Mi az, hogy kedves feleségem? Te nagyon jól tudod, hogy nekem csak egy feleségem van.

*

— Mielőtt megnősültem, sehogyan sem ízlett a vendéglői koszt.
— És most, mióta feleséged van?
— Már nagyon ízlik.

*

— Sok cikket olvastam a takarékosságról. Valamennyit felolvastam a feleségemnek.
— Volt hatása?
— Hogyne. Nem enged dohányozni.

ÁLCÁZÁS



– Mondanom sem kell, nem kaptam rá építési engedélyt...

SZILÁNKOK

HASONLÓSÁG

— Tisztára olyan, mint az apjai — mondták a lányra, akit egy tizenhét tagú szocialista brigád nevelt fel.

A TISZTA BUDAPESTÉRT

Vállaljuk, hogy a napi négyszeri szemetelést lecsökkentjük három alkalomra!

MŰVÉSZ-KÁVÉHÁZBAN

— Ki a kedvenc írója?
— Én.

ÉJFÉL UTÁN

— Ön miért túráztatja éjfél után az autója motorját?
— Szeretem, ha a környéken mindenki tudja, hogy autóm van.

LAKÁSHIÁNY

— Ebben a házban mindig áll a lift. Szeretnék beköltözni a liftbe albérlőnek.

PANASZ

— A kiszolgálás lassú, udvariatlan, az étel pocsék. Ide se jövök többet! — mondta dühösen Béla, amikor otthon a felesége kitálalta a vacsorát.



FÉLELEM

L. annyira fél az öregségtől, hogy még becsületben sem szeretne megőszülni.

JAVASLAT

Olyan automatákat kellene felállítani a forgalmasabb útvonalakon, amelyektől kétszer két forint bedobása után kiesik négyszer két forint.

LUSTASÁG

T. olyan lusta, hogy a gyufája eloltásához legszívesebben kihívná a tűzoltókat.

FOGYÓKÚRA

— Bözsi, ma négyszemélyes koplalásra teríts sen!

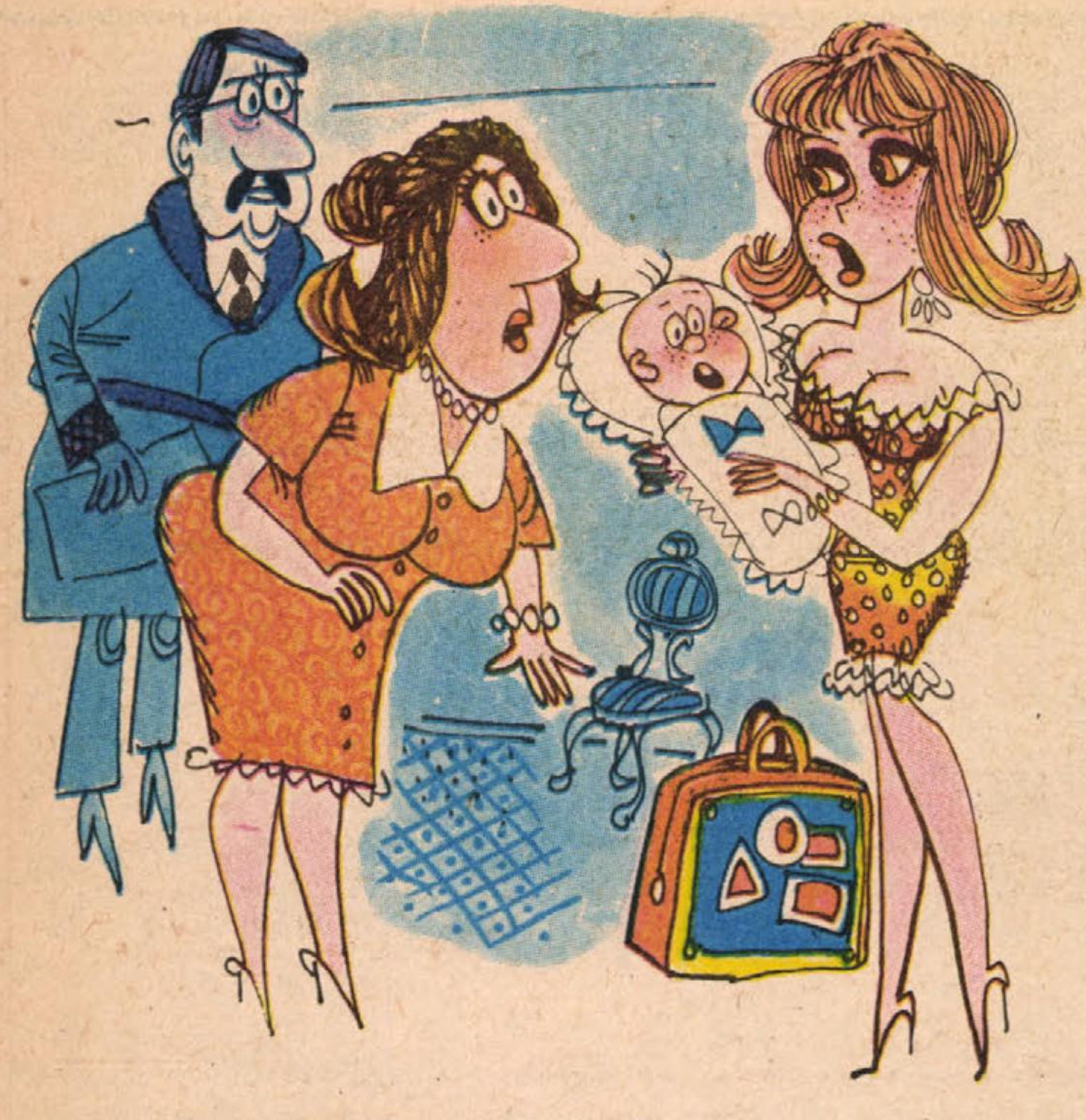
TENGERÉSZ

— Minden kikötőben van egy menyasszonyom. Ezért szeretném, ha nem kötnénk ki sehol.

Galambos Szilveszter

KAPUTELEFON





– Inkább örülnél, hogy ilyen fiatalon nagymama lehetsz!



– Mindig így nézek ki, ha túl vagyok egy nagy szerelmen.

Érdemes-e lebbezni?

Bár a fellebbezni szóban, a „fel” — szabály szerint — nem elváló igekötő, nálam elválik. Én már régóta nem fellebbezek, hanem „lebbezek fel”, sőt egyáltalán nem is lebbezek.

Minek? Semmi értelme. Amióta az eszem tudom, nekem minden fellebbezésemet elutasították. Pedig, ha elmarasztaltak valamilyen államigazgatási ügyben és elolvastam a demokratikusan zengő mondatot, hogy „jelen határozatom ellen, annak kézhezvételétől számított 15 napon belül ideoda címzett, de nálam benyújtott fellebbezésnek van helye”, szóval, ha ezt végigolvastam, mindig a meghatottság könnye szökött a szemembe és beugrottam. Vagyis fellebbeztem.

Az ilyenolyan másodfokú hatóság nagy sokára küldött is egy választ, amiben elutasította a fellebbezésemet. Meg is indokolta. Az indokolás nagyon ismerősen csengett. Mintha ezt már olvastam volna valahol! Persze, hogy olvastam. Ez ellen fellebbeztem. Most visszajött hozzám a drága...

A dolog már ott sántít, amikor azt írják: „de nálam benyújtott...” Vagyis, hogy benyújthatom, de csak nála. Márpedig, mit tagadás, kevés bizalmam van ahhoz, aki egyszer már kitolt velem. Tudom én persze, hogy ő csak továbbítja a fellebbezésemet a „felső fórumnak”, de el tudom képzelni, milyen javaslattal. Fel lehet-e tételezni róla olyan emelkedettséget, hogy a saját döntésével szemben az én fellebbezésemet támogassa?

Tisztviselő (aki ellenem döntött, és aki most megkapta a fellebbezésemet) könnyes szemmel belép a Felső Fórum ajtaján:

— Tisztelt Felső Fórum! Megkaptam N. S. fellebbezését és rájöttem, hogy igaza van, én pedig hatökör vagyok. Szíveskedjék tehát a fellebbezését elfogadni, az én határozatomat megváltoztatni, engem pedig rendre utasítani, hogy szőrösszívű bürokrata módjára bántam el a szerencsétlen ügyféllel...

A Felső Fórum bólint, aztán elővesz a zsebkendőjét, letörli az alsó fórum könnyeit, megvigasztalja: szép, hogy belátja a hibáját, ez nagy lélekre vall...

Habár némelykor abban is kételkedem, van-e egyáltalán ilyen felső fórum. Mit tudom én, kinek továbbítják az én naiv kis fellebbezésemet, én azt nem láthatom. Lehet, hogy az egész másképpen zajlik le.

— No nézd csak! — sziszegi az alsó fórum, amikor elolvassa fellebbezésemet. — Ugrálunk? Fellebbezünk? Munkát adunk a hatóságnak?

Aztán odaszól a mellette ülő alacsonyabb beosztású tisztviselőnek:

— Utasítsd el!

— Milyen indokkal?

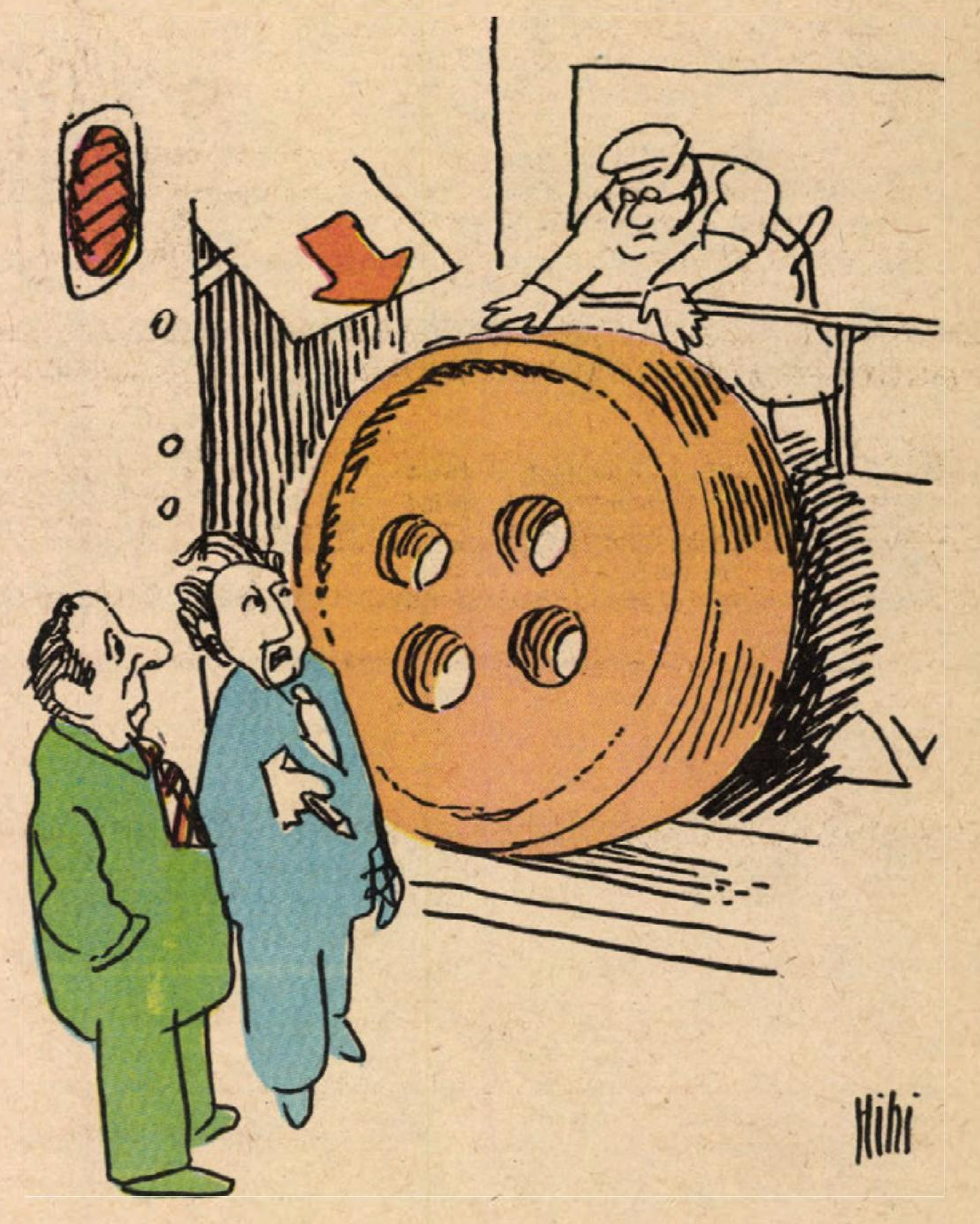
— Az enyémmel!

És elutasítanak.

Néha az embernek van egy olyan érzése, hogy akihez fellebbez, az nem is fentebb van, hanem lentebb. Nem tudom, nem kellene-e a szót megváltoztatni. Fellebbezés helyett: le-lebbezés.

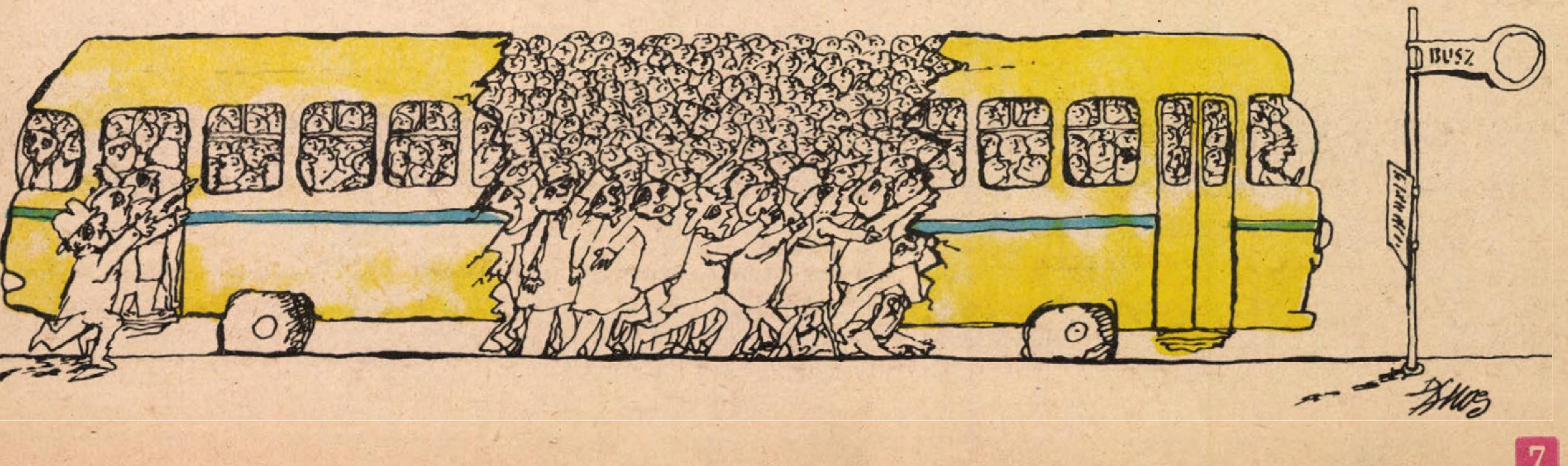
Novobáczky Sándor

TECHNOLÓGIA

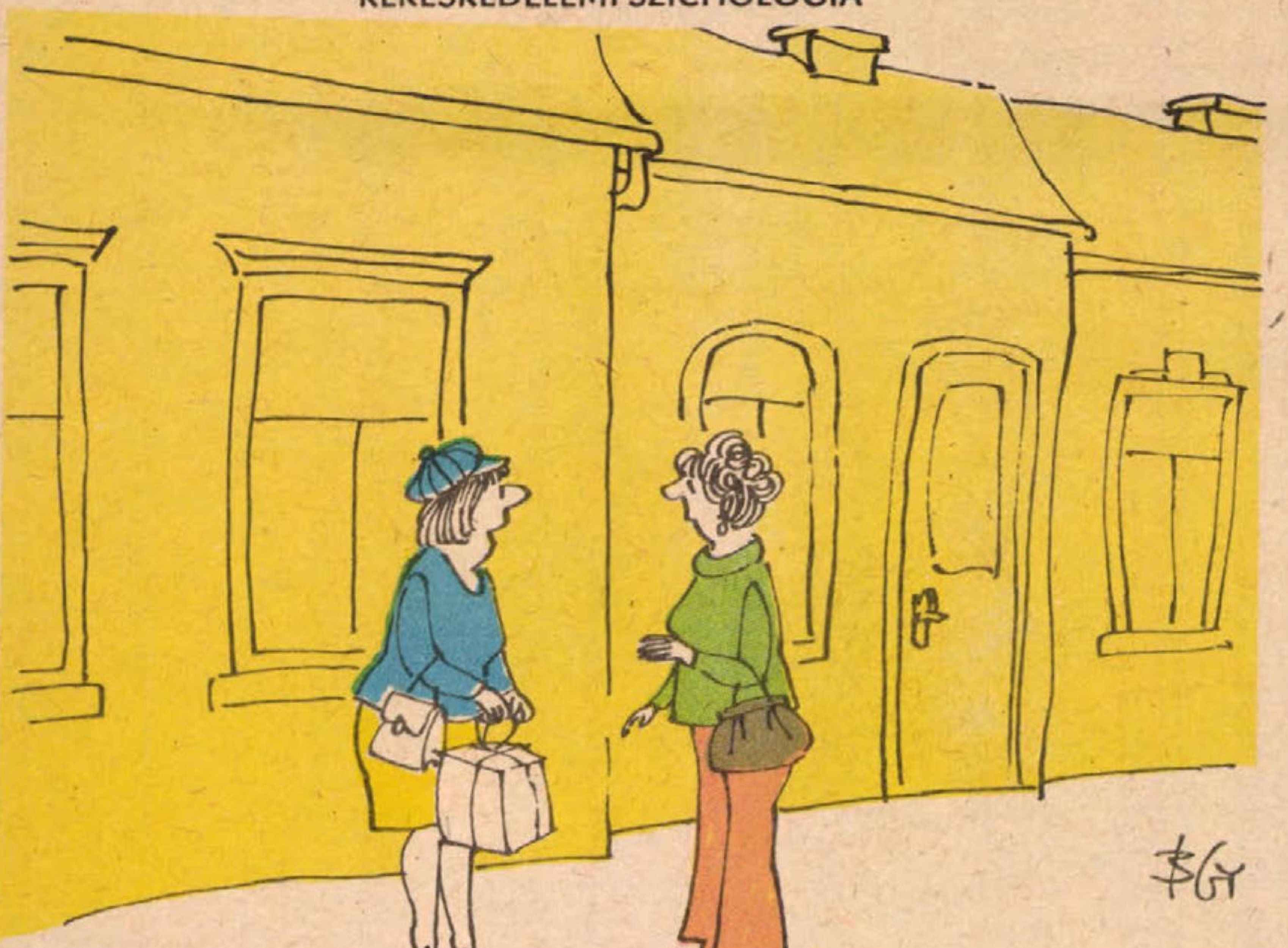


– Át kell állnunk a kisebb méretű gombokra, hogy versenyképesek legyünk!

CSÚCSFORGALOM

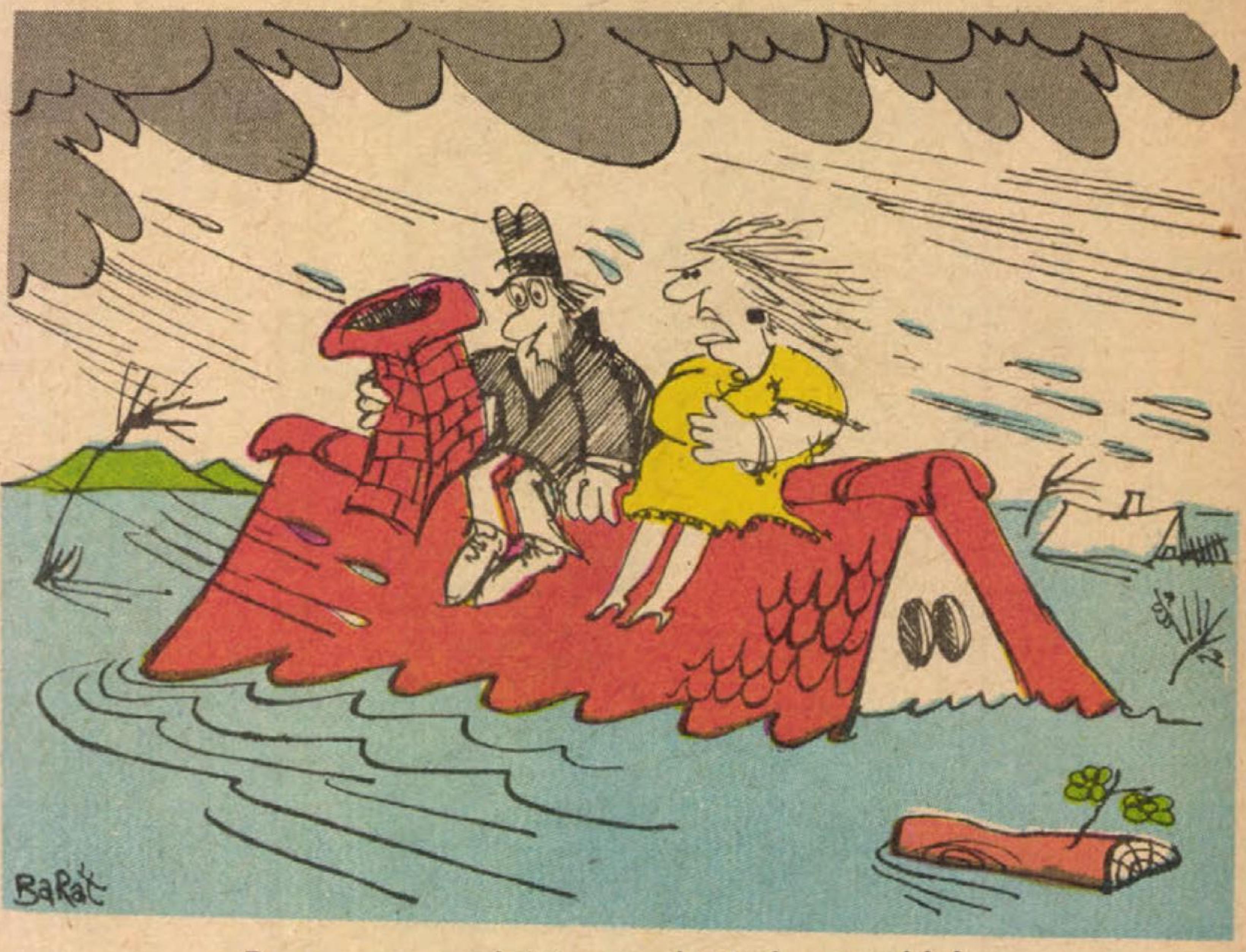


KERESKEDELEMPSZICHOLÓGIA



– Százkilencven forint volt. Kétszázért már nem vettem volna meg!

SZESZÉLYES IDŐJÁRÁS

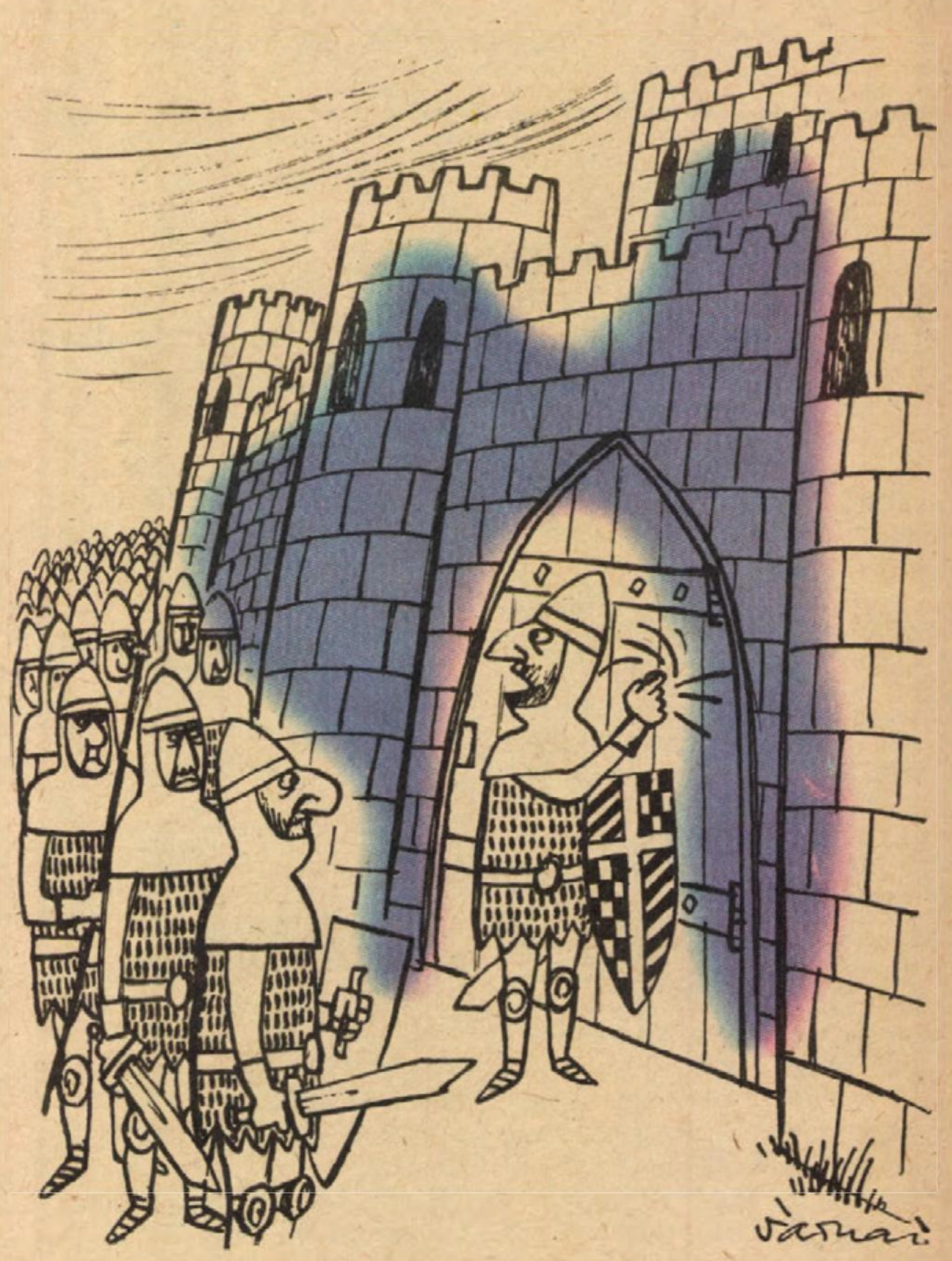


– Persze, a napolajat nem hoztad magaddal...

KÖZVÉLEMÉNY-KUTATÁS

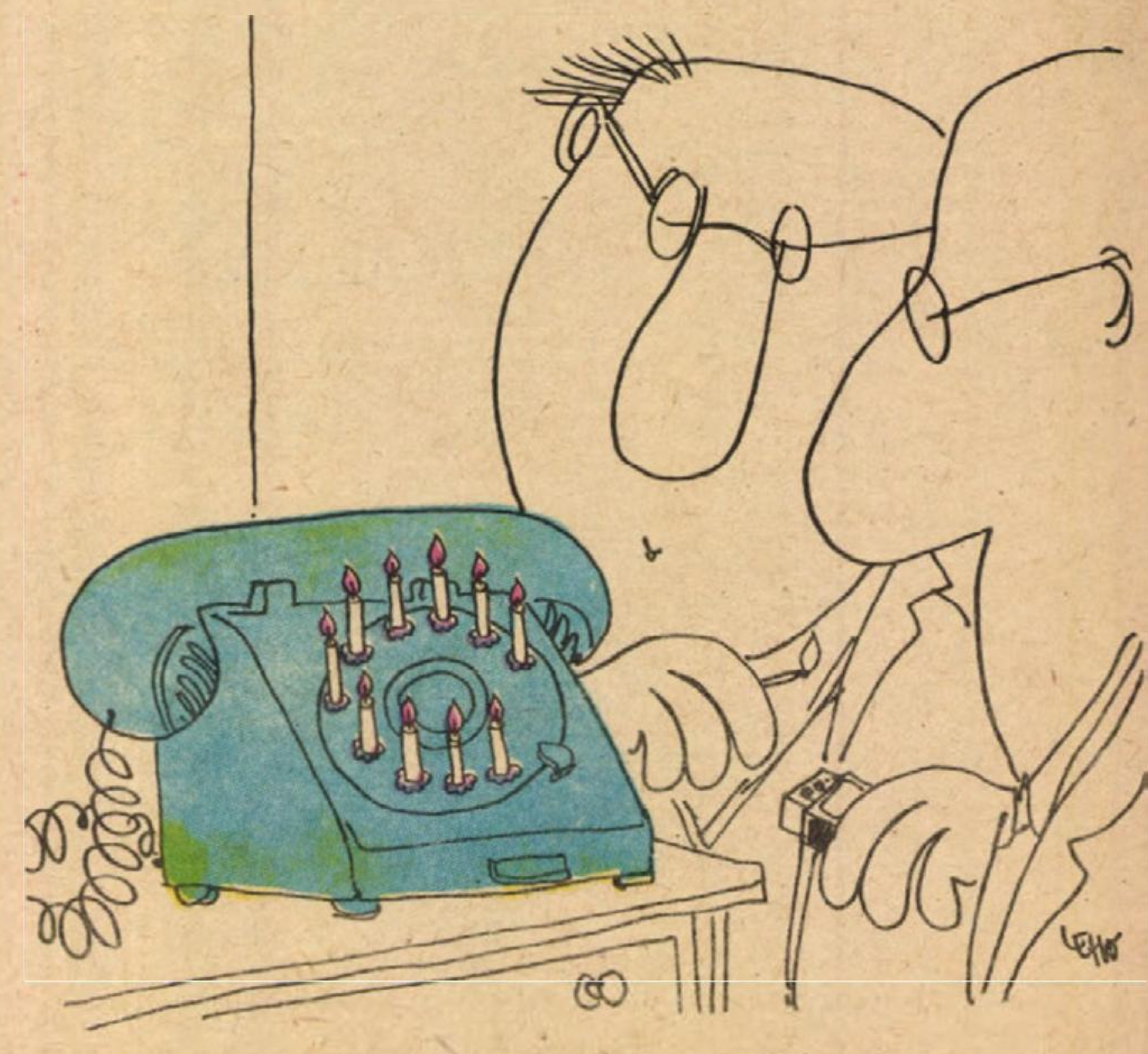


– És mi a véleménye a jelenlegi csótányelosztásról?



– Itthon kell lenniük. Érzem a forró olaj szagát!

JUBILEUM



– Tíz napja rossz!

SZÓSZÖCSKÉK

„Aki csak egy kicsit is ad magára, annak itt a helye ezekben a napokban” — közli egy kiküldött riporter, a hannoveri vásárról szólván.

Látszik, hogy mi magyarok mily keveset adunk magunkra: beérjük kiküldött riporterünk tudósításával. A jelek szerint nem tudjuk elég jól, hol is a helyünk mostanság.

Csak azt nem tudom, hogy ha valamennyien ott tolonganánk rátartian Hannoverben, ki figyelne itthon oda a magára szemlátomást sokat adó tudósítóra.

*

Étlap egy magára szintén — és méltán — sokat adó budapesti étterembén. „Sólet füstölt libamellel” — áll rajta magyarul és németül. Már az angol fordításban a liba — csiribí, csiribá! — „turkey”-vé, vagyis pulykává változik, s hasonlóképpen „dinde”-nek (pulyka) íratik franciául. Lehet, hogy itt a vendég nemzetiségétől függően tálalnak föl libát vagy pulykát?

Csak legalább sólettal (franciául: „cassoulet”) hoznák ki! Sajnos, a magára sokat adó étterem étlapján „chalet”-t, azaz *tiroli faházat* szolgálnak föl a megpulykásult libamadár mellé. Ez pedig legalább olyan rágós, mint a „chalet” szó másik, dévajabb jelentése, az *utcai zöld házikó.*

Amelynek elfogyasztásához, tuggyisten miért, sem pulykával, sem libával nem ragaszkodom.

*

Az előbbi témáról jut eszembe, hogy nemrégiben két műsort is láttam a tévében a finn—magyar rokonságról. Csak egy nem szerepelt benne: a Helsinki-járó magyar turisták meghökkenése, amikor a félreeső helyiségben megpillantják a finn nyelvű „Szabad” kiírást. Ez ugyanis csakugyan rokon módon, sőt teljesen érthetően cseng:

„Kiinni.”

*

Két párbeszéd a Hungária kávéházból. Az első:

Első író. — A házasságkötésem óta felhagytam azzal, hogy a naplómat napról napra vezessem.

Második író. — Mi a kettő között az összefüggés?

Első író. — Akkor jöttem rá: azt, hogy valamely nap mi is történt velünk valójában, néha csak egy hét múltán értjük meg.

A második párbeszéd:

A költő. — A hazugság megöli a barátságot.

A válóperes ügyvéd. — Az igazság pedig a szerelmet.

*

Egyik napilapunkban olvasom, hogy Napóleon első felesége, *„Josephin”*, 1795-ben ibolyát vitt a Temple-börtönbe, „XVI. Lajos és Mária Antoinette fiának, a *dauphine*-nak”.

Tekintettel arra, hogy Napóleon első felesége a történetírók szerint nőnemű, a trónörökös viszont hímnemű volt, javasolom, hogy a szó végi „e” betűt, a nőnem jelét rakjuk csak szépen vissza a „dauphin” végéről a „Josephine” végére, ahonnan úgy kalandozott el, mint ama bizonyos „j” az „inekció”-ból a „dajer”-be.

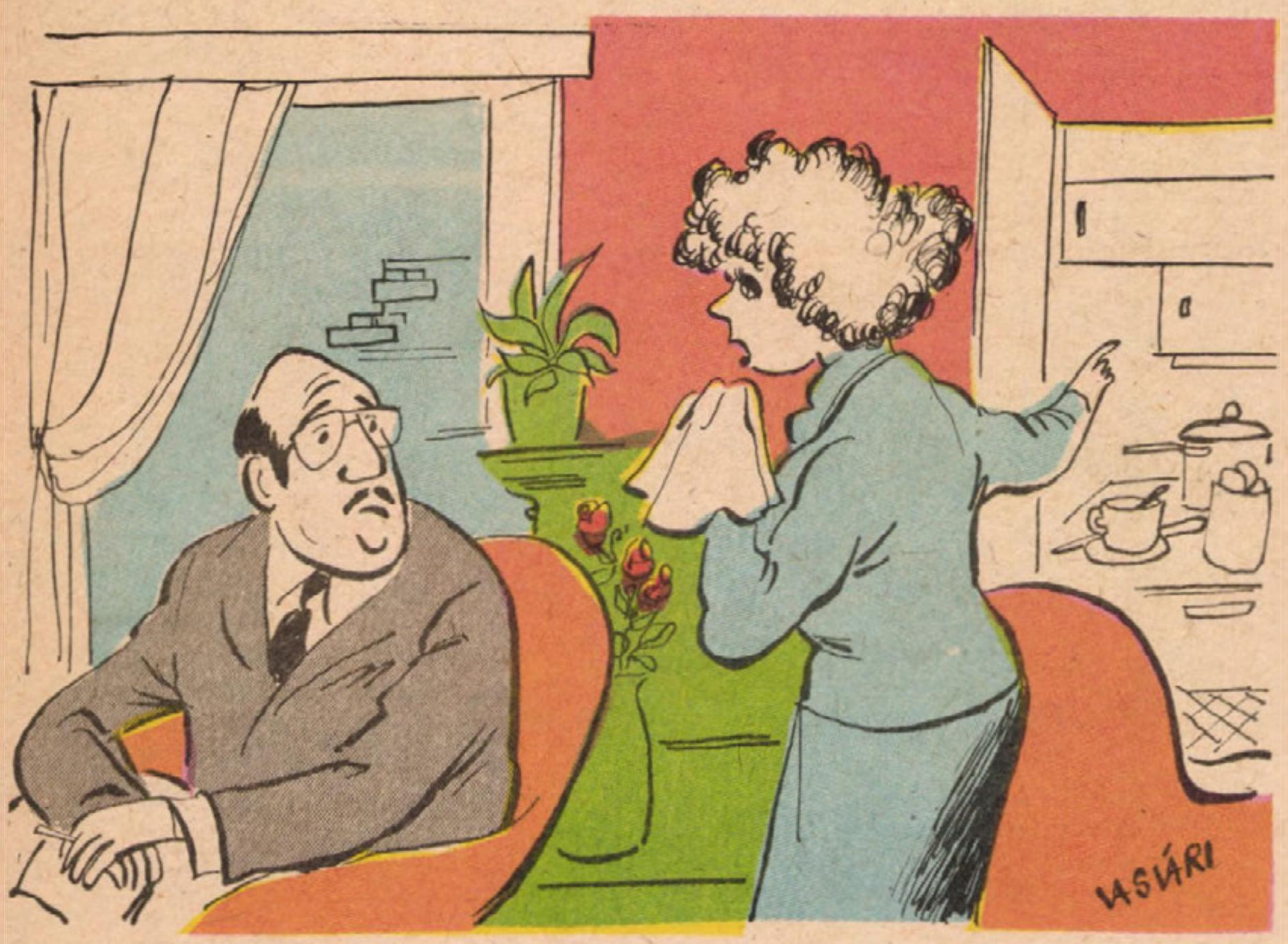
*

Azt mondják, a pénz nem boldogít.

Igaz. De a hiánya még sokkal kevésbé.

Timár György

NŐI DOLGOK



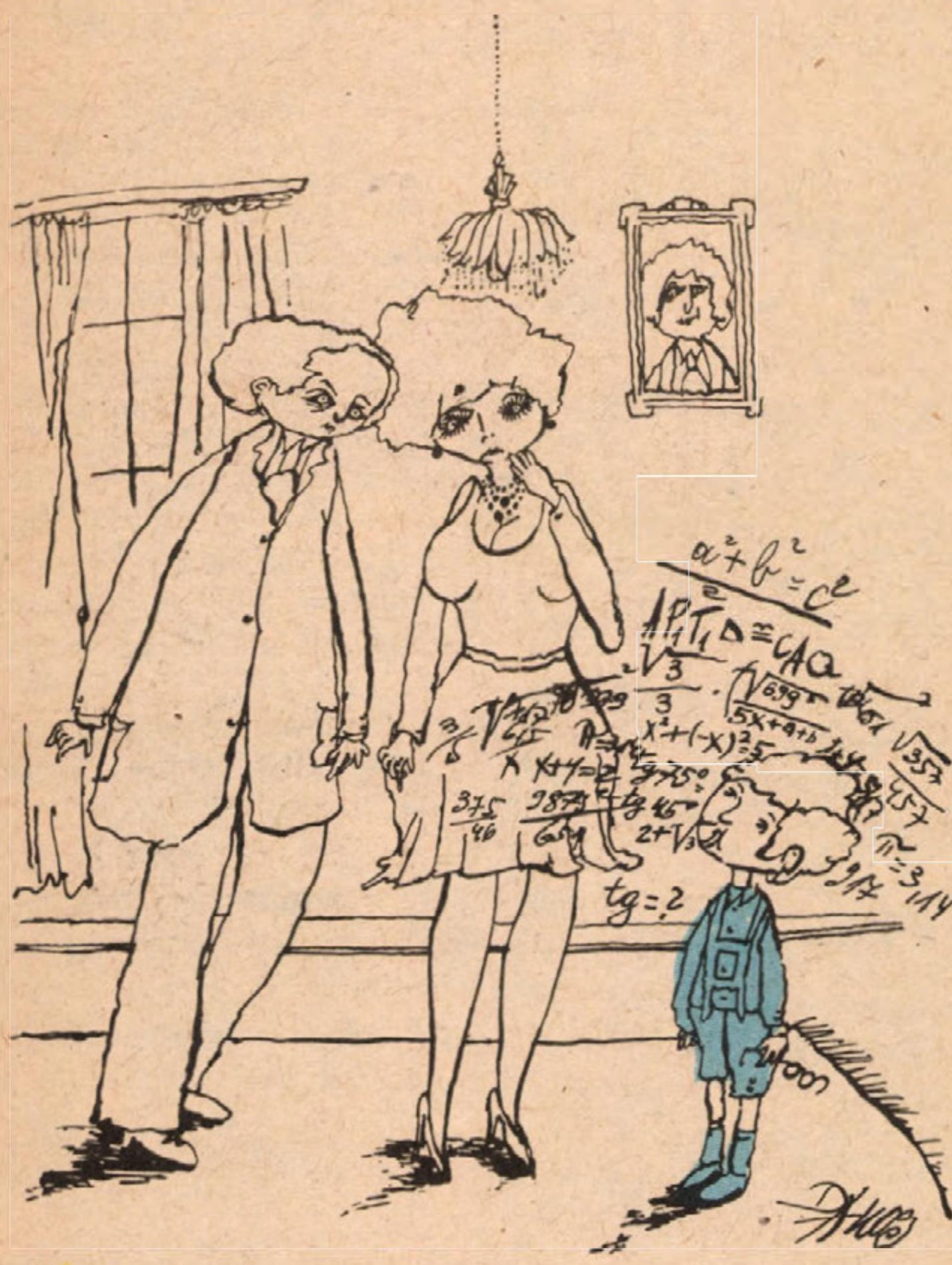
– Még tovább sírok, de előbb krumplit kell pucolnom...

VILMA NÉNI



– Amíg van repceolaj, én oda se figyelek az OPEC-re.

IDEGEN NYELV





Határállomás... Fiatal vámtiszt kérdi egy csinos fiatal lánytól.

— Mennyi forintja van?

— Sajnos, kevés, de szép lakásunk van és nagyon házias vagyok.

*

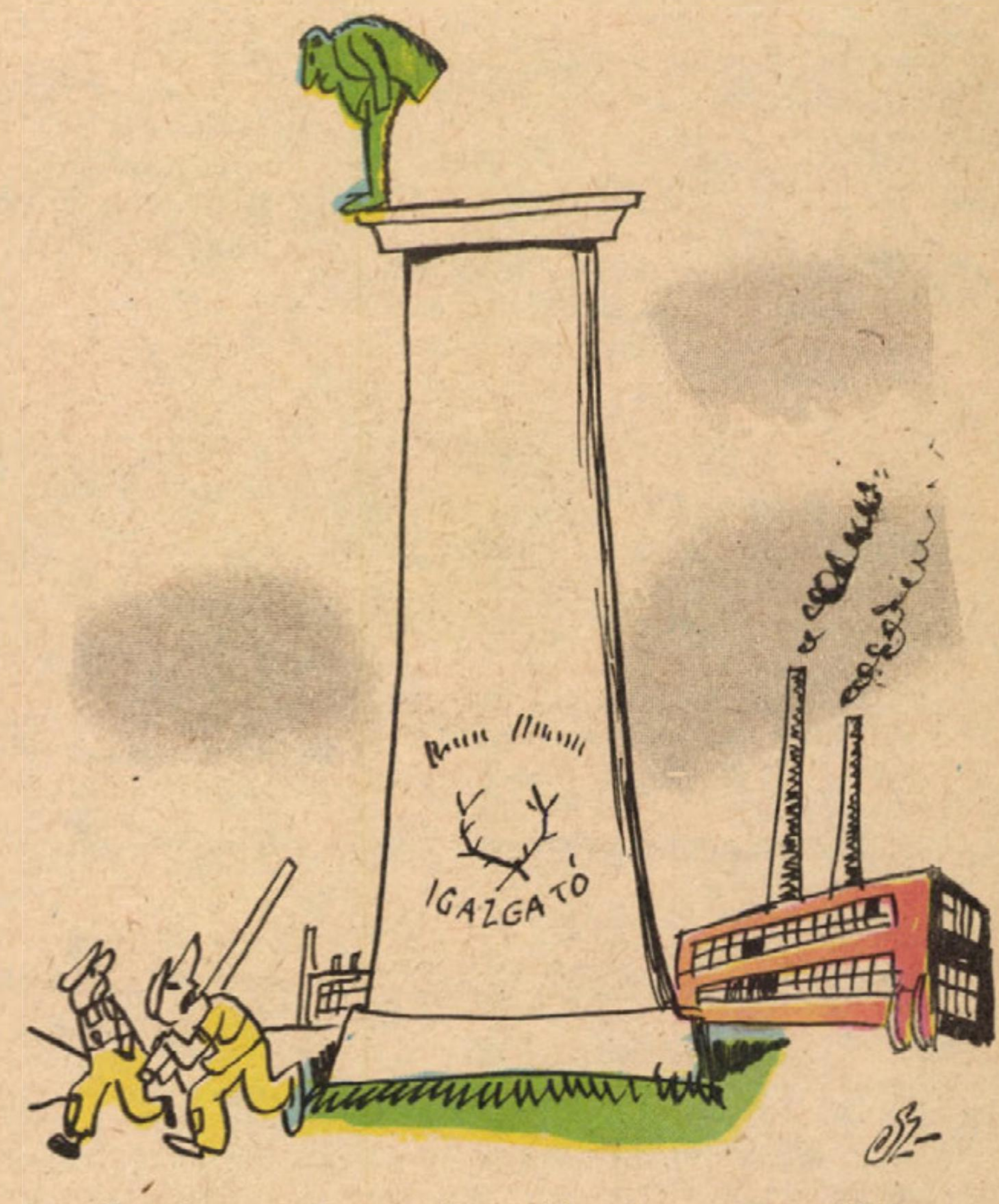
Tanár:

— Vannak olyan emberek, akik hírnév, mások kényelmes jólét után szomjaznak.

Egy diák félhangosan:

— Én a zsíros pörkölt után szoktam szomjazni.

EMLÉKMŰ



– Ő volt az, aki a csőd szélére juttatta a vállalatot.

TANRENDTERVEZÉS



Minap a Felsőfokú Egyetemen érdeklődtünk a rektornál, de ő éppen egy tudományos szimpozionon tartózkodott Peruban, így a három rektorhelyettesnél érdeklődtünk, akik éppen különböző cserekapcsolatokat vettek fel a világ egyes földrészein, ezért a dékánoknál érdeklődtünk, ám ők éppen konferencián, szakmai értekezésen, doktori disszertáción voltak hivatalosak, és a tanulmányi hivatalban érdeklődtünk, ahonnan a hivatalvezető leszaladt szendvicsért, a helyettese pedig azért nem tudta helyettesíteni, mert szintén nem volt ott. Különös szerencsénkre volt azonban a helyiségben egy kisegér, aki a régen végzett hallgatók személyi adatlapjait rágcsálta. Tőle érdeklődtünk:

— Mit terveznek a jövő tanévre?!

— Hát kérem — kezdte az egér —, tudomásom szerint ősszel mezőgazdasági betakarítási munkákkal kezdjük a tanévet.

— És ezt mivel folytatják?

— Diákköri értekezletekkel, diák-tanácskozással, versmondó fesztivállal, pinceklub-napokkal, tréfás gólyabállal, lovas felvonulással, autós vetélkedővel, ki ismer jobban Afrikát?, ismerd meg hazádat, meg még néhány egyéb rendezvénnyel.

— Na és, hány évre tervezik ezeket?!

— Októberre.

— Akkor mi lesz novemberben?

— Ünnepély, mérnökbál, gazdászbál, vegyészbál, diákköri konferencia, kollégiumi-hét, és városi, megyei, járási, lakótömbi, meg mindenfajta vetélkedő.

— Nem sok ez egy kicsit az önökhöz beiratkozott tanulóifjúságnak?

— Még nem fejeztem be! Decemberben Mikulás-bál, Aula-bál, jó tanuló, jó sportoló-bál, és az ifjúság széles tömegeinek bevonásával különböző demokratikus értekezletek is lesznek a hét minden napján, mert ebben a kérdésben mi is adunk magunkra.

— Na és, mit okítanak önök tavasszal?!

— Fáklyás felvonulás, koszorúzás, gépkarnevál, futóverseny, tanár—diák futballmeccs, kirándulás, társadalmi munka, gyeptéglaszedő-verseny, fotópályázat, verspályázat, zsákbanfutás, lekvároskenyér-evés, hogy a hallgatóink jó munkaköri légkörben folytathassák tanulmányaikat.

— Jó, jó! Dehát mégis mi a fő profilja a Felsőfokú Egyetemnek a szakemberképzés területén?!

— Májusban lesz gyűrűavató, húsz évvel ezelőtt végzett szakemberek találkozója, június elején pedig korsóavató, vidám ballagás, vidám ballagóest, tréfás diákrektor, fordított nap, fesztivál, koncert, csótányirtás, és egyetemünknek le kell festenie a nyolcvannyolc éves Gizi néni kerítését is, akit patronálunk.

— Akkor köszönöm a beszélgetést!

— Na, várjon! Elfelejtettem, hogy lesz még egy gyermekavató, medencebál és hétszázötven tudományos tanácskozás is nálunk, melyekre hallgatóink természetesen a hét minden napján tanulmányi szünetet kapnak.

— Értem. De mégis mire kapnak diplomát önöknél a végzett hallgatók?

— Betakarítási munka, fesztivál, pinceklub-napok, városi vetélkedő, filmklub, ünnepélyes konferencia, tudományos tanácskozás, egyébként ebben a kérdésben nem vagyok illetékes — mondotta a kisegér, és belefalt egy huszonöt évvel ezelőtt végzett hallgató személyi adataiba.

Tormai László

FEHÉR KLÁRA:



SOKKOLJ MEG, KATÁM



(Szín: a Hungária kávéház. Az egyik asztalnál hárman ülnek, Egy Sörényes Farmernadrágos Úr — röviden ESFU —, Másik Sörényes Farmernadrágos Úr — MSFU — és Harmadik Sörényes Farmernadrágos Úr — HSFU —, és izgatottan tárgyalnak a most kezükbe kaparintott új színház programjáról. Előttük néhány plakát, kéziratpapír, számos üres sörösüveg és konyakospohár.)

ESFU: Ciki.

MSFU: Minden ciki. A sekszpír, meg a molijer, meg az a tűzvész is... különben sincs idő egyenként mindenkit megpörkölni.

HSFU: Jó. Hát akkor legyen a színpad egy pálinkás üveg, lefelé fordítva. Üres. Néha csörömpöljön.

MSFU: Ennek semmi értelme sincs.

HSFU: Miért legyen értelme? Szabad asszociáció. Üveg lefelé, üresen. Szomjhalál. Sivatag. Nagy térségek. Tevék. Púpok. A főszereplő egy lézersugár és egy dugóhúzó.

ESFU: Ciki.

HSFU: Jó, hát legyen hajóhinta. Lézersugár és hajóhinta, szerelmesek egymásba. A lézer spirálban megy.

ESFU: Ciki.

HSFU: Miért ciki? Hát nem olyan lantpengető szerelmet gondoltam, trubadúrt meg fekete gondolát, a Canale Grandén.

MSFU: A Canale Grande az nem rossz, az is benne lesz a pálinkás üvegben. Meg egy űrhajó. És szeretném, ha a lézersugár időnként azt mondaná, spenót, spenót.

ESFU: Utálom a spenótot.

MFSU: Legyen sóska.

HSFU: A sóska nem elég drámai.

MFSU: Belefulladhat, akkor drámai. A nagymama előjön a szekrényből és sóskával tömi a lézersugarat.

ESFU: Ciki. Nyolcezer évvel ezelőtt már kijöttek a nagymamák a szekrényből. Nem tálalunk fel lerágott csontot. Szekrénybe zárt nagymama már volt. Diliházba vitetett sógornő már volt. Parázzsal égetett árvagyerek már volt. Hasfelmetsző királynő már volt. Terrorizáló inas már volt. Földrengésben, tűzvészben összedőlt torony már volt. Megdarált fejű trombitás már volt. Cápa is volt, torkában az isteni filmsztár fél fenekével. Az ilyen színház már egy bölcsődést se sokkol. Ez a lefelé fordított pálinkásüvegszínpad nem rossz, de ez még csak az első korty... valami újat, valami velőt rázót... például mit kezdünk a közönséggel?

HSFU: Semmit se kezdünk. Megveszi a jegyet és beül a nézőtérre.

ESFU: Egy nyavalyát. Majd engedjük tespedni, szunyálni, perecet ropogtatni, esetleg még röhögni is a pénzéért. Hát mi a színház? Nőegyleti tea? Utcabál? Mikulás-ünnepség? A közönség mozogni fog. Egy elromlott metrólépcsőn halad felfelé. Hogy egy kicsit pezsegjen a vére, vesszőfutásban. Két oldalt állnak a statiszták és vizes kötéllel, meg sósavba mártott fűzfavesszőkkel verik őket. Akinek ez nem elég, minden századik lépcsőfok után beállhat egy színházi jegyiroda elé jegyért verekedni. A lépcsősor tetején két sor villamosszék várja a nagyérdeműt. Tíz villamosszék közül kilencben csak harminc voltos áram van, a tizedikben háromszáznyolcvanas, de senki se tudja, melyikben. Aki a tizedikbe kerül, azt a büfében a szünetben grillcsirkének kimérik és a hozzátartozók visszakapják a jegy árát.

MSFU: Kilimandzsáró.

HSFU: Mit akarsz a Kilimandzsáróval?

MSFU: Ezt kell kiabálnia a könynyűbúvárnak, amikor kiemelkedik a sóskás tányérból. Közben zenekíséret az a lemez, amit National Geographic múlt évi decemberi számához mellékeltek a bálnák hangjáról.

ESFU: Ciki. A bálnák hangja ciki. A delfineké is. Csak múlt századbeli hülyék használják fel színpadi zenéhez. Még jó, hogy nem a boci, boci tarkát akarjátok. Vagy oroszlánbőgést és Maugli énekét a Dzsungel könyvéből. Az új művészet...

MSFU: Egy rohanó mozdony sisteregve beleesik a Niagarába és fölötte ropogva ég a híd...

HSFU: A főszereplő egy huszárkáplár félcsizmája, töltve grenadírmarssal, az értelmező szótárból találomra üti fel a szavakat.

ESFU: Ciki.

MSFU: Jó. Legyen az Erdélyi Magyar Szótörténeti szótár. Esetleg a szinonimaszótár. Üss fel valamit.

HSFU: *Balogos.* Hibás. En defect, beschädigt. 1840. Nyolcesztendős barna ló, az utólábain a köröm balogos.

ESFU: Kiindulásnak nem rossz. Az új művészet útja, a mi drámánk útja, plakát helyett a nézőnek két pofon, vesszőfutás...

MSFU: De mi van, ha a színész másutt nyitja ki a szótárt?

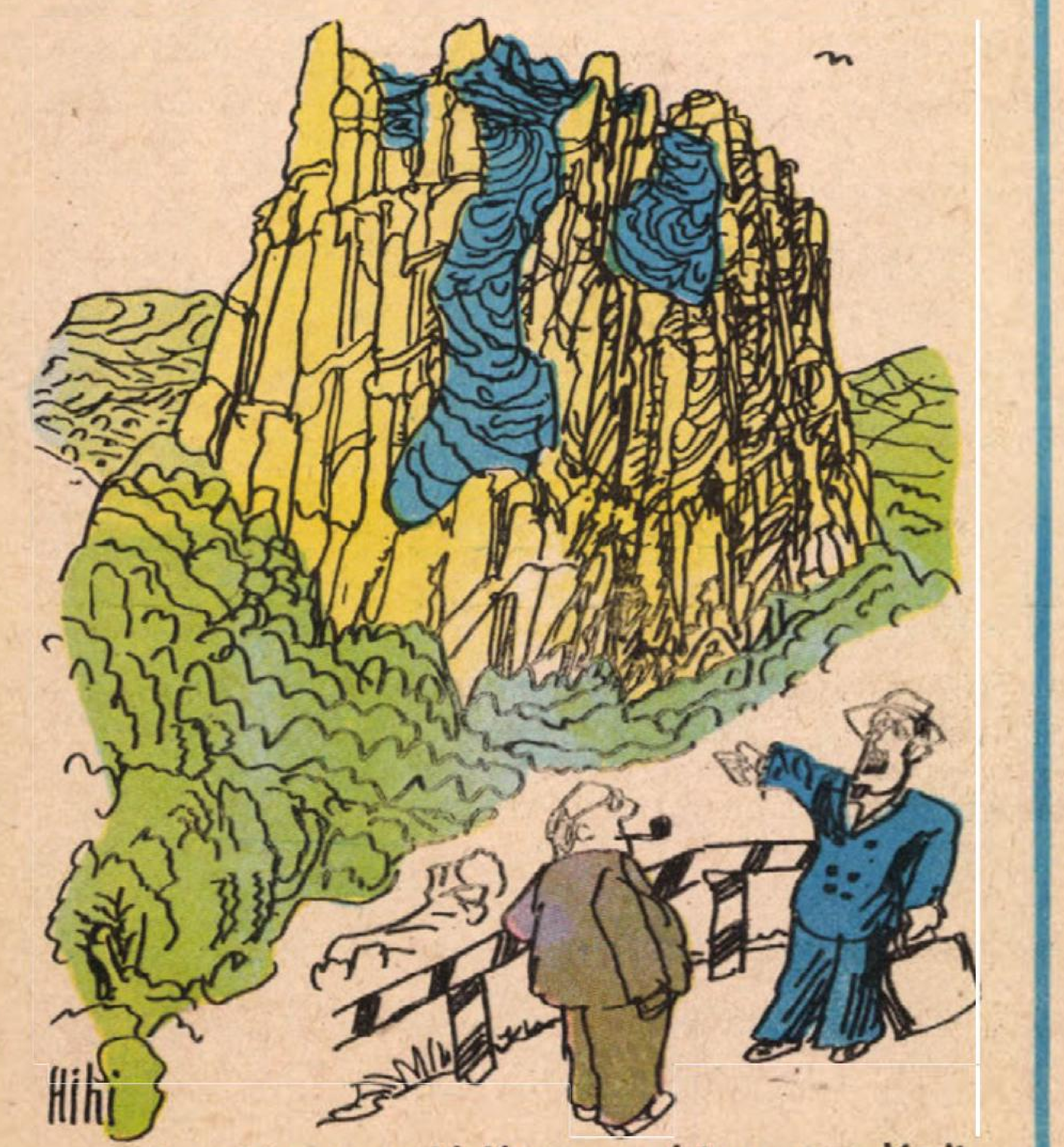
ESFU: Milyen színész? Nem lesz színész. A mi színházunkban nem lesz se színész, se szótár, se író... csak mindenfelé hinták, trapézek, kardok, vasalózsinórok, pálinkás üvegek, fogorvosi szék és színek és forróság és ammóniákszag, egyszer elájul tőle, másodszor magához tér... lesz itt olyan katarzis, hogy beledöglenek, a közönség velünk együtt alkot, asszociál, erőlteti a kis agyát, reszket, szenved, nyomorog, elidegenedik, visszarokonodik, ez a művészet... a második részben három nézőnek egy sintér kiveszi a vakbelét, ha nincs vakbele, a látóbelét veszi ki, mi az, hogy veszi? Tépi, szakítja, kitapossa... tűz, árvíz, földrengés, majd adok én nektek munka után édes a pihenést, majd adok nektek röhögcsélést, kéjes elnyúlást, nem kéne mindjárt egy kis hepiend is? És ha a végén egy se marad életben, majd szülnek új nézőt az anyák...

HSFU: És ha nem kellünk a tömegeknek? Ha nem jönnek be a nézők? Ha a tökfejükkel nem értik meg a szuperszínházat? A sokk-színházat, az elektrosokkszínházat, a holnapot, az igazit, a jövőt?

ESFU: Akkor dögöljenek meg. Ki törődik a csürhével? Ki törődik a megrágott pempőt zabáló, a mi magasságunkig fel nem érő káposztafejekkel? Mi kizárólag annak a húszezernek, annak a négyszáznak, annak a nyolcnak fogunk játszani, aki megért minket, vagy legalábbis olyan pofát vág, mintha megértene... A többi zabálja, amit akar...

Egy kövér, szemüveges, őszhajú férfi csendben felkel a szomszéd asztal mellől és a telefonhoz megy: Halló... Malvin, te vagy? Anyuskám, szólj ki Lajosnak az Ecserire, hogy az *Elfújta a szél* árát hatszázról emelje fel nyolcszázra.

KIHŰLT VULKÁN



– A turistaszezon idejére nem ártana egy kicsit működtetni...

tribün

Chris Evertet, a profitenisz legjobban kereső női versenyzőjét nem viharos támadójátéka miatt tisztelik elsősorban. Ezt fejezi ki a zürichi Sport véleménye is. Azt írták róla:

— Chris havonta egyszer megy a hálóhoz, de hetenként kétszer a bankba.

*

Angliában Ken Dalglish, a Liverpool csatára lett az Év Játékosa. Megkérdezték tőle: minek köszönheti boszorkányos cselezőképességét? A válasz:

— A tapasztalat azt mutatja, hogy mindig az utolsó csel nem sikerül. Így én már az utolsó előttinél abbahagyom.

*

Egy frissiben leváltott amerikai baseballmenedzser kesergése:

— Hosszú évek során hatalmas tapasztalatanyagot gyűjtöttem az életről. De az egész összefoglalható két szóban: megy tovább.

*

Apróhirdetés a News Record című lapban:

„Elsőosztályú csapat edzői posztjára keresünk megfelelő embert. Legyen az illető józan, becsületes és megbízható. De e három tulajdonság közül bármelyik kettővel is beérjük."

*

Futballista baráti körben, az edzőjéről:

— Utálok tanácsot elfogadni tőle. Hiszen ő maga is annyira rászorul.

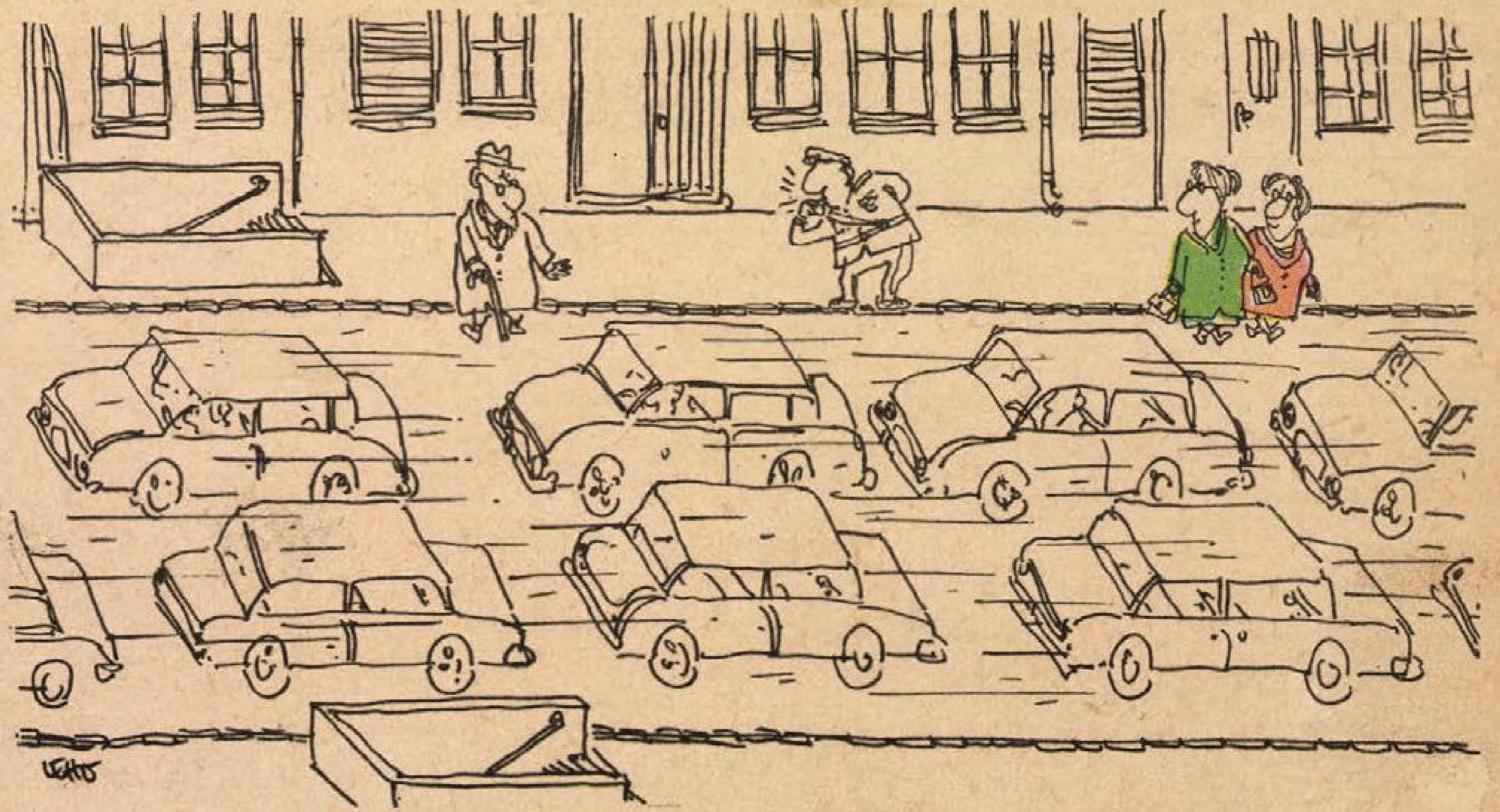
*

Hank Rijsbergen, a világbajnoki ezüstérmes holland válogatott játékosa már szintén az Egyesült Államokban rúgja a labdát. Rögtön az első bajnoki mérkőzésen összeakaszkodott ellenfelével. George Best, a brit futball egykori fenegyereke — most már ő is amerikai játékos — odaszaladt, hogy szétválassza őket. Mire kapott egy hatalmas pofont Rijsbergentől.

— Érdekes — mondta az öltözőben, még mindig az arcát tapogatva —, és én botor fejjel azt hittem, hogy velem már semmi új nem történhet az életben...

(p. p.)

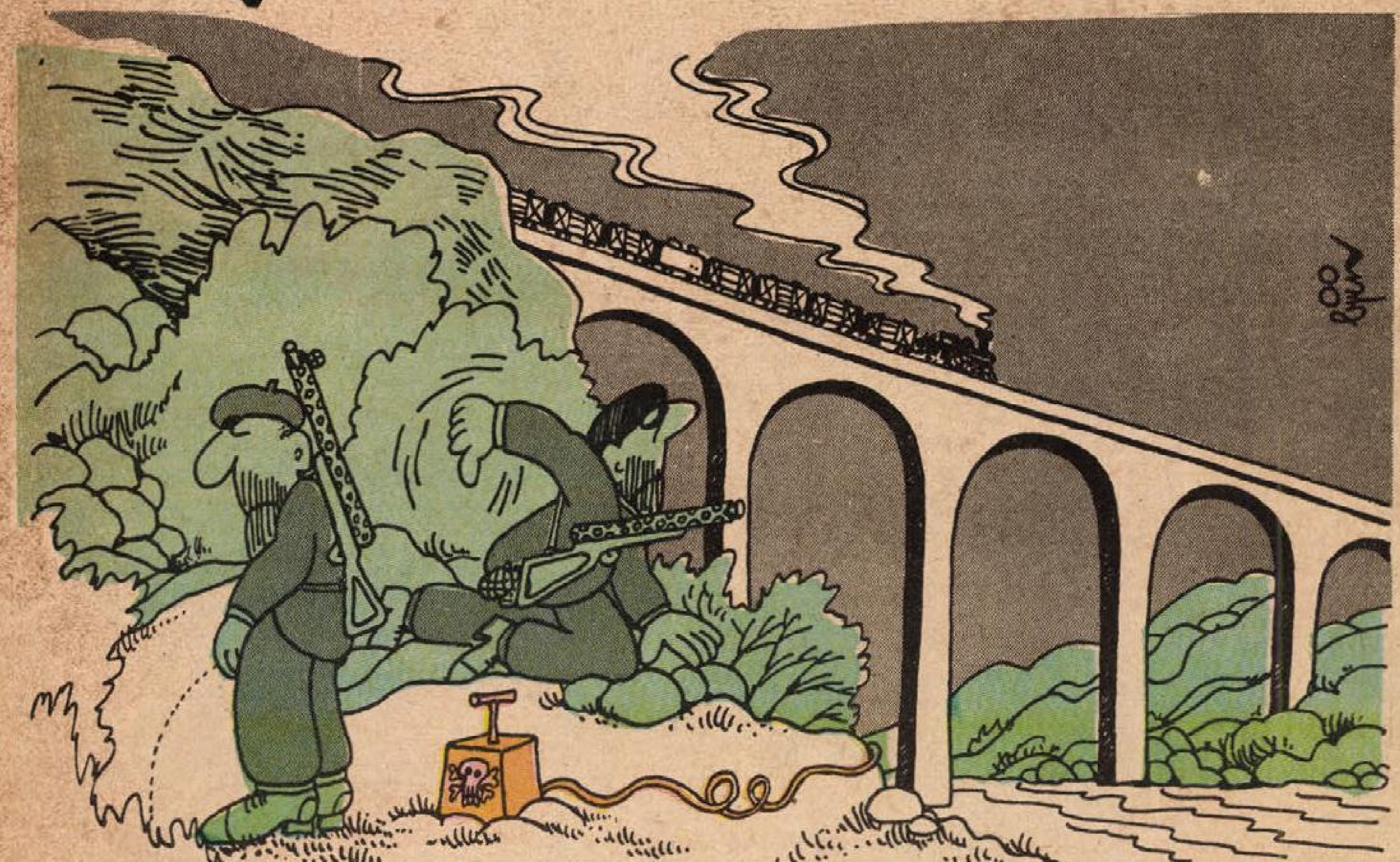




MOST...

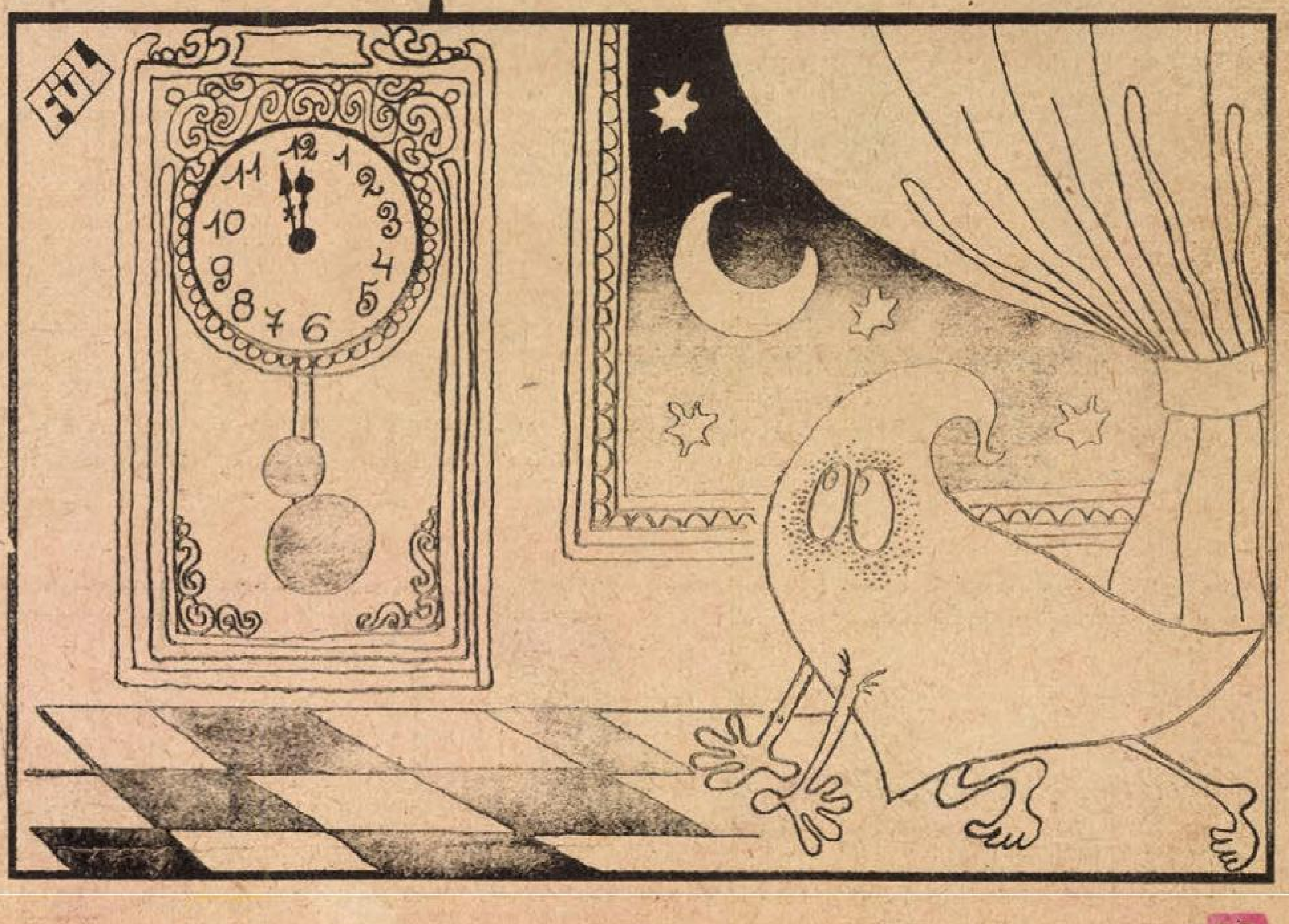
HEGEDŰS
LEHÓCZKI
SAJDIK
BALÁZS-PIRI
DALLOS
BRENNER
FÜLÖP





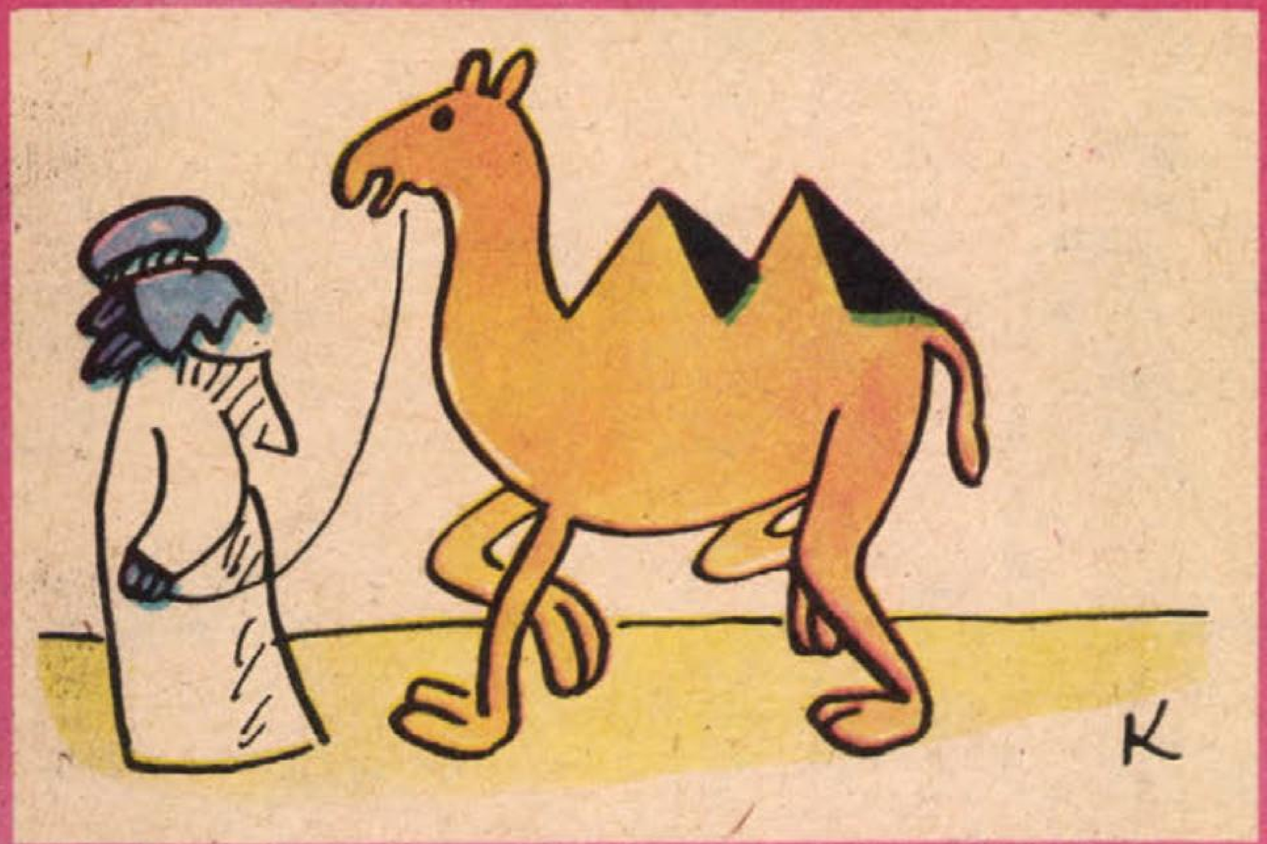




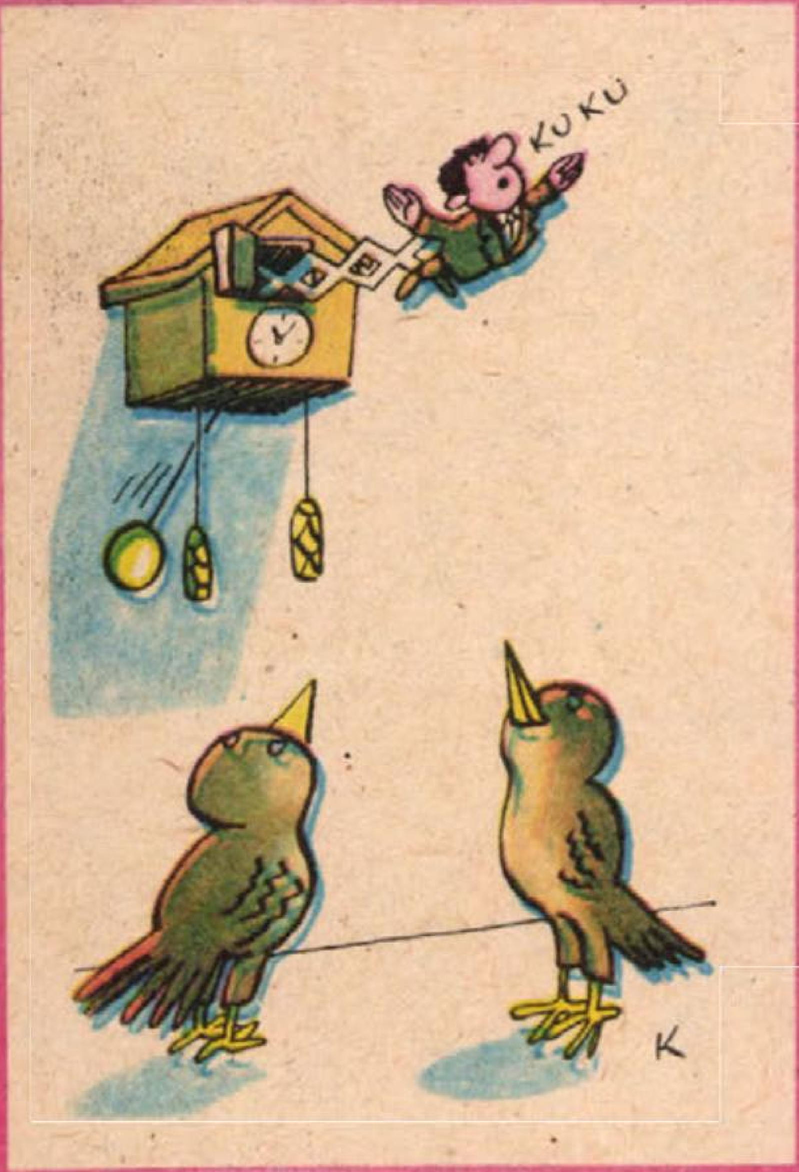


IMPORT HUMOR

POZSONYBÓL





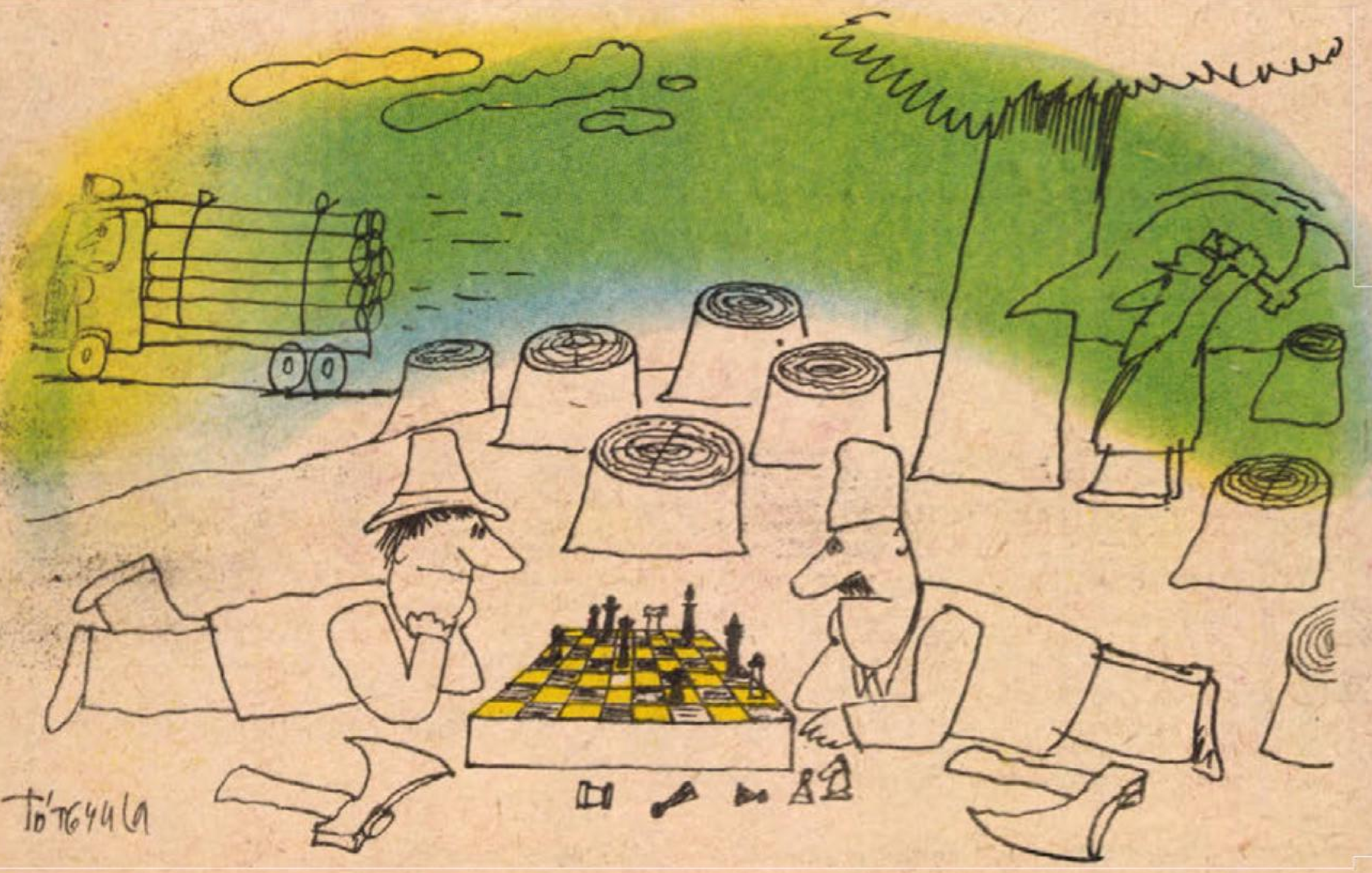








MUNKAHELYI TORNA



AZ OLVASÓ OLDALA

VÁLASZOK KÖZT TALLÓZVA

Köztudott, hogy egyetlen szerkesztőség sem közöl le *minden* hozzá érkezett levelet. Természetesen a Ludas Matyi is úgy igyekszik válogatni a befutó postából, hogy a közérdekű, vagy legalábbis különlegessége miatt érdekes olvasói panaszoknak, megjegyzéseknek, zsörtölődéseknek adjon helyet. A beérkező *válaszokból*, a panaszok lereagálásából sem közlünk mindent.

A címzett válaszol című alrovatunkban leginkább a

happy end

jeligéjű leveleket szeretjük közölni. Szerkesztőségi nyelven így nevezzük azokat a feleleteket, amelyek kertelés nélkül közlik, hogy *intézkedtek* a Ludasban megjelent panasz orvoslására, méghozzá *azonnal.* Íme, egy ilyen „happy end"-es, magyarul: boldog vég-es levél, legfrissebb postánkból: *Deckner Tibor* írta alá, a Budapesti Fővárosi Tanács VB Közlekedési Főigazgatóságának osztályvezetője. Lapunk idei 8. számában megjelent, *Jegyek ura* című glosszára ezt válaszolta: *„Intézkedtünk a parkolási jegyek hátán levő helytelen felirat módosítása érdekében. A legközelebbi jegyszériákon a hibás felirat már nem fog szerepelni."* Ennél hosszabb volt ugyan a levél, de elég belőle idézni ennyit, mert ez az örvendetes lényege.

Ugyanebbe a kategóriába soroljuk a Kőbányai Közért Vállalat levelét, amelyet *Bíró József* áruforgalmi igazgatóhelyettes írt alá, 17. számunkban megjelent olvasói panaszra *(Rossz az ellátás)* reagálva: *„... vállalati ellenőrzések során tapasztalt hiányosságok miatt a 17.058 sz. kis ABC-áruház vezetőjét — még a jelzett közlemény megjelenése előtt — beosztásából leváltottam. A bolt áruellátását a jövőben fokozottabban figyelemmel kísérjük."*

Vannak aztán olyan válaszok, amelyek

részletes magyarázattal

(nem okvetlenül mellébeszéléssel) szolgálnak a szóvá tett hibát illetően. A 13. számunkban megjelent *Fehér Klára*-glosszára például a Konzervipari Vállalatok Trösztje részletezi: az ellátással kapcsolatos problémák a gyenge kukoricatermésből adódnak, 1977-ben 5000, 1978-ban 6000 tonna csemegekukorica gyártását tervezték, a gyenge termés miatt azonban 77-ben 3717, 78-ban 2100 tonnát tudtak csak gyártani, s e mennyiség nagy részét is exportálni voltak kénytelenek, korábbi szerződéseik alapján. Az ilyen választ is becsüljük, mert korrektül tájékoztat, nem köntörfalaz, nem tagad, s nem tesz szemrehányást, amiért tollhegyre tűztünk egy létező hibát. Nem ellenszenvesek azok a válaszok sem, amelyek

a felelősséget áthárítják

ugyan, de nem azért, hogy kibújjanak alóla, hanem mert a dolog csakugyan másra tartozik. Például a XV. ker. Tanács VB a 16. számban megjelent *Gazdátlan kábelköteg* című közleményünkre közölte: a kábelköteg elszállítására felkérte a Villamosszerelőipari Vállalat illetékeseit, minthogy azon a területen ők dolgoztak, a dolog rájuk tartozik. Hasonló szellemű levél érkezett a XX. kerületi Tanács VB-től: ők a Ludas 12. számában megjelent panaszt átküldték a Fővárosi Csatornázási Műveknek. A Külső Lázár utca közcsatornájának kiépítése ugyanis (erről szólt a panasz) a tanács „anyagi lehetőségeit meghaladja", ahogy nyíltan leírták, ezért szeretnék, ha a dolgot a Csatornázási Művek mielőbb felvállalná. — Még kudarcról is szívesen fogadunk levelet, ha

őszinte önkritika

világlik ki belőle. A Bp. Főv. Tanács Közmű- és Mélyépítési Főigazgatósága például a 13. számunkban megjelent glosszára válaszolt, amelyben szóvá tettük, hogy a III., Raktár utcai gyalogos aluljáróban végre van *rámpa gyermekkocsik részére* — és mégsincs, mert hiába építették meg, rögtön utána lezárták. A válasz: a rámpát *„a kiadott építési engedélytől és a hatályos tervezési irányelvektől eltérően építették meg, ezért... figyelembe véve a fennálló balesetveszélyt... nem engedélyezte a nagy lejtésű gyermekkocsi rámpa üzembe helyezését".* Önkritika ez annyiban, hogy elismerik: a megépített rámpa balesetveszélyes volt. Kár, hogy nem tudtuk meg: *ki* építette és hogyan térhetett el a tervezési irányelvektől? Ugyancsak önkritikus a Merkur válasza a *Szerencse-rongy* (Ludas, 15. szám) című glosszánkra. Egy

beismert kudarcot

regisztrálhatunk itt is: elismeri a Merkur, hogy valóban voltak sorsolási hiénák. 1979. április 2-tól azonban *„új formában végezzük a sorsolások lebonyolítását"* — közli velünk *Nemes Tiborné* főosztályvezető és *Nádasy Endre* osztályvezető a Merkurtól, részletesen leírva az új formát. Ismertetésére nincs helyünk, csupán reméljük, hogy ez csakugyan kiküszöböli a hiénákat. A Merkur legalábbis ezzel zárja levelét: *„Az új sorsolási mód bevezetése óta olyan jellegű vélemények jutottak el vállalatunkhoz, hogy ügyfeleink megelégedésével találkozott a módosításunk".* Akadnak aztán

teljes félreértésen

alapuló válaszok is. Például a Fővárosi Tanács VB Kereskedelmi Főigazgatóságának válasza *Brazil és Montmartre* című (Ludas, 8. sz.) glosszánkra. Hosszasan reklámozza a levél a renoválásra szorult presszó majdani megújuló profilját, mintha mi magát a tatarozást kifogásoltuk volna —, nem pedig a névváltoztatást, kiállva a patinás Brazil név megőrzése mellett. S kérve, hogy nevezzenek el más, jellegtelenebb presszót Montmartre-nak. Erről — a lényegről — egyetlen szó sincs a válaszban.

Végül még egy happy end-es ügy: egy olvasónk 13. számunkban egy életveszélyes rákospalotai átkelőhelyre hívta fel a figyelmet, zebrát, vagy forgalmi lámpát kérve. Azóta fényképet kaptunk a kritikus pontról: *felfestették a zebrát,* az életveszély így, reméljük, megszűnt.

Levelesládánkból

Csotye Györgyné Szirák Lenke (Körösszakál, Árpád u. 1. 4136) a

női egyenjogúság

megsértésével, vagy legalábbis az idevonatkozó törvények nem ismerésével vádolja az OTP debreceni totó-lottó körzeti irodáját, amely nem akarta elküldeni neki háromtalálatos nyereménye ellenértékét postán, minthogy azt hitte: két névről, tehát két különböző személyről van szó. Márpedig az OTP „szabályai szerint" két névre nyereményt nem utalhat ki. Kár, hogy a debreceni totó-lottó irodán nem ismerik a családjogi törvényt, amely szerint a feleségnek joga van asszony- és leánykori nevét egyaránt, egyszerre használni. S hogy levélírónk egy személy, az a címéből (egy címet írt) is kiderülhetett volna a debreceni ótépések előtt.

Német olvasónk

panaszkodik az NDK-ból (némi segítséggel persze, ott élő magyar fordította le németül írt levelét magyarra). Käthe Ihlefeld (Dessau, Joliot-Curie-Str. 128—DDR 45) leveléből kitűnik: két évig vártak a Ratus A 20 jelzésű pénztárgépre, amelyet a magyar Irodagépipari és Finommechanikai Vállalat (Bp. Jász u. 33—35.) gyárt, s amelynek feladatköre kiszámítani, mit fizet Ihlefeldék könyvkereskedésében a vásárló, s mit könyvelnek el bevételként. Sajnos, a gép rossz, hol a vásárlót, hol a bolt alkalmazottait „csapja be". Javítás után egy ideig jól működött, majd ismét „csalt", rafináltabbul, mint korábban. A szerelő „megnyugtatta" Ihlefeldéket: Dessauban több pénztárgép garázdálkodik. Kérdése a magyar gyárhoz: ki a felelős az ilyen exportáruért és ki fizeti a magas garanciális javítási költségeket? — A

Szentendrei Járási és Városi Földhivatalt

február 10-e óta ostromolja Timkó Emil olvasónk (Csobánka, Ady E. u. 11. 2014) egy telekkönyvi szemle és helyszínrajz elküldéséért. Ilyen ügy elintézésére 30 napos határidőt állapítottak meg. Immár kilencven nap is eltelt anélkül, hogy olvasónk megkapta volna, amire szüksége van, pedig a hivatalban már régen azt mondták neki: az iratot postázták. Félrevezették-e, vagy csakugyan ennyire lassú a posta Szentendre és Csobánka között?

A Vastag-tanyánál

— Budakeszin levő erdőszél és a főútvonal közötti kimerült bányába hordják nyolc éve a nagyközség szemetjét. Egykilométeres körzetben hever szanaszét mindenféle szemét és hulladék, bűzzel árasztva el a környéket — panaszolja Padányi Lajos olvasónk (Budakeszi, Erdő u. 64. 2092). Szennyezi ez a levegőt is, folytatja levélírónk, megágyazva a járvány melegágyát.

TÜCSÖK és BOGÁR



A LEGCSINOSABB 11

Angliában megrendezték a női futballisták szépségversenyét is. A legszebb válogatottat — középen a megkoronázott labdahősnővel — a fotóriporter lesállásból örökítette meg

És a lesből olyan rossz volt a kilátása, hogy észre sem vette — ez csak a legcsinosabb tíz.

(A Nők Lapjából ollózta Rajnay Tibor)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

zat (sz). **21.10:** Családi kör. Szülők, nevelők magazinja. **22.00:** Tv-híradó 3. **22.10:** Az oroszlány farka. Tévéváltozat.

Küszöbök. TV. film 1. r. — 21 10 Családi kör. — 22.00 TV-híradó 3. — 22.10 Thurzó Gábor: Az oroszlán torka.

Lehetne még: „A csoroszlám sarka", „A porosz lány burka" és „Az orosz, lám, tarka".

(A Vas Népe és a Szabad Föld c. lapokban fedezte fel Horváth Imréné, zsédenyi olvasónk)

Javukra írt összeget átutaljuk.
Levelünket kérjük inkasszóra gyűjtve begyújtani.
db melléklet.
D. Közért 154/a r. sz. Nyomell. 6147 — 73.2264 N. m. Ny. St. 200 t. 4x50 l.

Rá egy kis aprófát és már lobog is!

(Beküldte Leányvári László)

Ludas Matyi panaszkönyve

FANTOM-TATAROZÁS

Meglehet, divatszó lett a fantom, mert lépten-nyomon beleütközünk a jelenségbe.

Tudjuk most már: vannak fantom-nézők, akik ilyen vagy olyan okból megveszik ugyan a színházjegyet (vagy bérletet), csak éppen az előadás napján — úgyszintén ilyen vagy olyan okból (és az okok száma rengeteg) — otthon maradnak. Hát ezek megkapták a besorolásukat: ők a fantom-nézők.

Ennek mintájára emlegetem most a fantom-tatarozást. Itt van például szerkesztőségünk közelében, a Rákóczi úton a Gyulai Pál és Vas utca közötti szakaszon a könyvesbolt. Nem is akármilyen! Nemrégiben az egyik újságban az egyik legnépszerűbb magyar író, Hegedűs Géza megénekelte ezt a boltot, színes-hímes szavakkal dicsérve állagát és főleg — igazi „könyveslelkületű" eladóit. Egyébként a bolt hanglemez- és kottaüzlet is.

Nos, ez a jó forgalmú bolt nem napok, de nem is hetek, hanem hónapok óta zárva van. Hosszú hónapok óta. Nem leltár miatt. Nem betegség miatt. Nem „szabadság miatt zárva", ahogy annyi helyen látjuk kiírva ezt a furcsán paradox szöveget. Nem. Ezt a boltot tatarozás miatt zárták be tavaly karácsony után.

Ami elvben rendjén van. Hiszen előbb-utóbb minden



helyiség, legyen az lakás vagy kórház, iskola vagy üzlet, festésre, renoválásra szorul.

De akkor aztán tatarozzák is!

Ez az én panaszom, itt van ugyanis az eb elhantolva. Vagyis nem a kutya, hanem az üzlet. Elhantolják, azaz bezárják — és hónapokig feléje sem néz senki. Becsukják a boltot tatarozás címén, nemcsak az említett könyvüzletet, de sok mást is. Például a Petőfi Sándor utcai Camea illatszerbolt is immár nem hetek, de hónapok óta van (a kiírás szerint) tatarozás miatt zárva. Csakhogy ember nem látott még embert, azaz renováló munkást, tatarozó dolgozót a környéken. Ahogy a fent említett könyvesboltban sem.

Hát akkor miért? Miért kell egy héttel, négy héttel, egy hónappal, három hónappal, öt hónappal hamarabb bezárni a boltokat „tatarozás miatt", mint ahogy a renoválás ténylegesen elkezdődik? Nem lehet ezt jobban kiszámítani? Megtervezni? Egyeztetni?

Ilyen gazdagok vagyunk? Ilyen hosszú időre tudjuk holt tőkeként hevertetni állami üzleteinket? Nem elég a tényleges tatarozás — ugyancsak rendszerint rettenetesen hosszú — időtartama?

Barabás Tamás

CSORDULÁSIG

Kőbányán, az Újhegyi lakótelepen, a hatalmas épülettömbök között játszóterek is épülnek. A Kővágó út 8. számú ház előtti területen homokozót, mászókát, hintát, pingpongasztalt és kevéske zöld gyepet találtam. A jól felszerelt játszótérről a kis ivókút sem hiányzik. Körülötte jókora víztócsa. Aki nagyon szomjas, jobban teszi, ha gumicsizmában vagy mezítláb közelíti meg. A kútból a víz forrásként bugyog a sárba.

Egy idős bácsi elmondta: itt lakik a környéken, ablaka a játszótérre néz. Amióta a kutat megnyitották, ha kell, ha nem, éjjel és nappal állandóan csordogál a víz.

A Gellérthegy magasságában elterülő Kőbányán nyáron gyakori a vízhiány. Ám a vízpazarlás tavasszal sem indokolt.

Javasoljuk: zárják el a kutat és inkább tervezzenek a buzgó csap köré medencét, amelyben sportolásra is lehetőség kínálkozik. Hisz nálunk amúgyis oly kevés az uszómedence.

(f. i.)

FELEZŐ, HARMADOLÓ

Az útburkolati jelek között a normális felezővonal szülötteként megjelent a Karinthy Frigyes úton, a Rajk László utcában, és más helyeken, ahol sikerült az úttest felező vonalát a szabályos felező vonalból teljesen merész és illogikus ívben, váratlanul és értelmetlenül egyetlen kemény kanyarral, ívvel harmadoló vonallá alakítani.

A legkevesebb baj az volna, ha ez csupán váratlan és illogikus lenne. De sajnos gyakorlati lehetetlenség is. Úgy sikerült ugyanis csak ezt a nyomorék vonalat előállítani, hogy az egyik sáv óhatatlanul kb. félsávnyira szűkül.

Ha pedig az ebbe a nyomorsávba — vagy nevezzük tölcsérnek — szorult autó el akarja kerülni a balesetet, akkor le kell állnia, amíg a másik sávban mindenki elhalad és így saját sávjának forgalmát föltartja (bár a váratlan és látszólag indokolatlan fékezéstől még a mögötte jövők nyugodtan belerohanhatnak).

Ezt a harmadoló vonalat haladéktalanul az életképtelen ötletek sorába kell utasítani, mert még akkor sem lenne értelme, vagy biztonságos, ha táblával előre jeleznék.

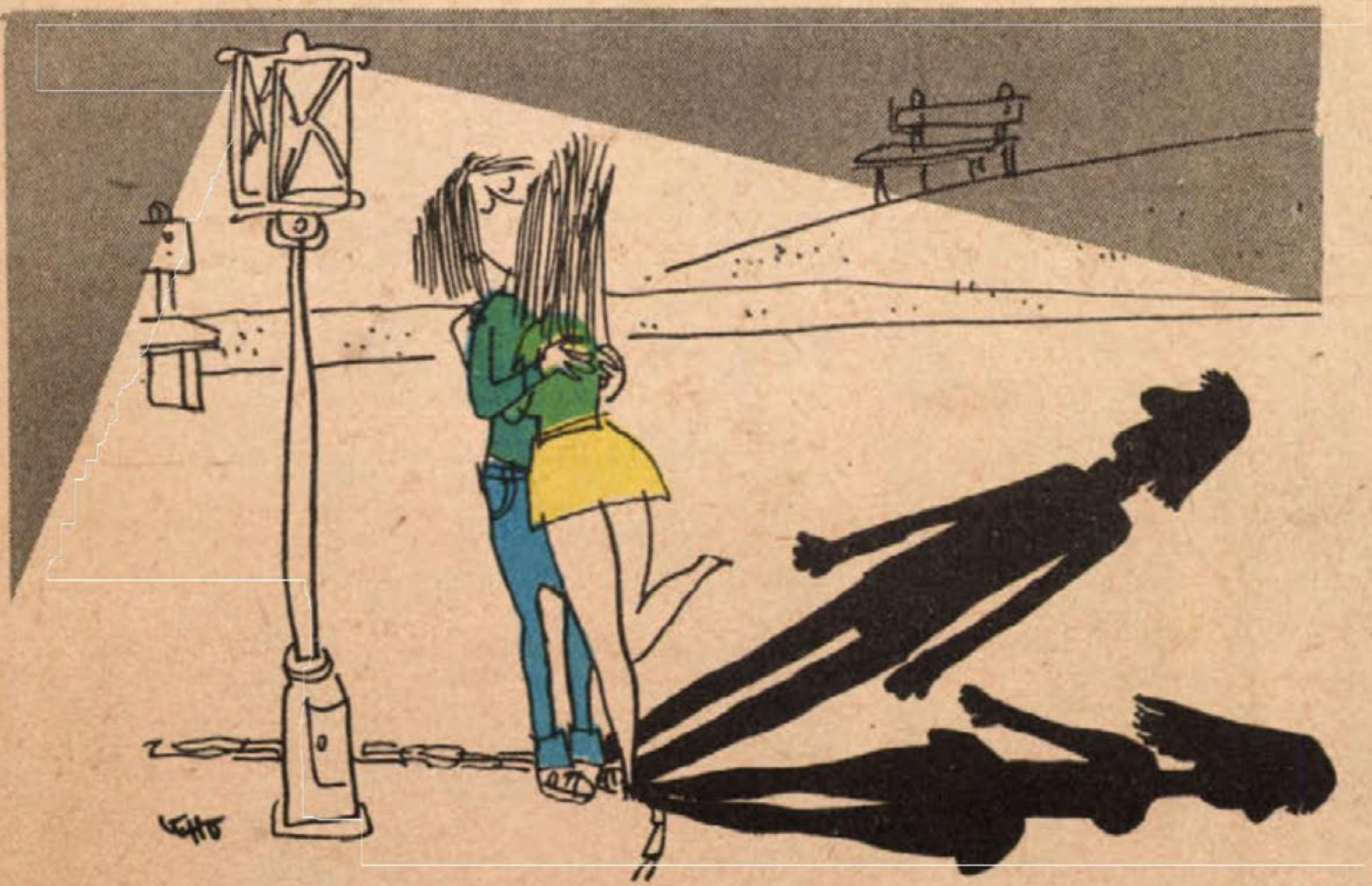
És ha már a felezővonalak is szóba kerültek, nem mehetünk el két másik tény mellett sem:

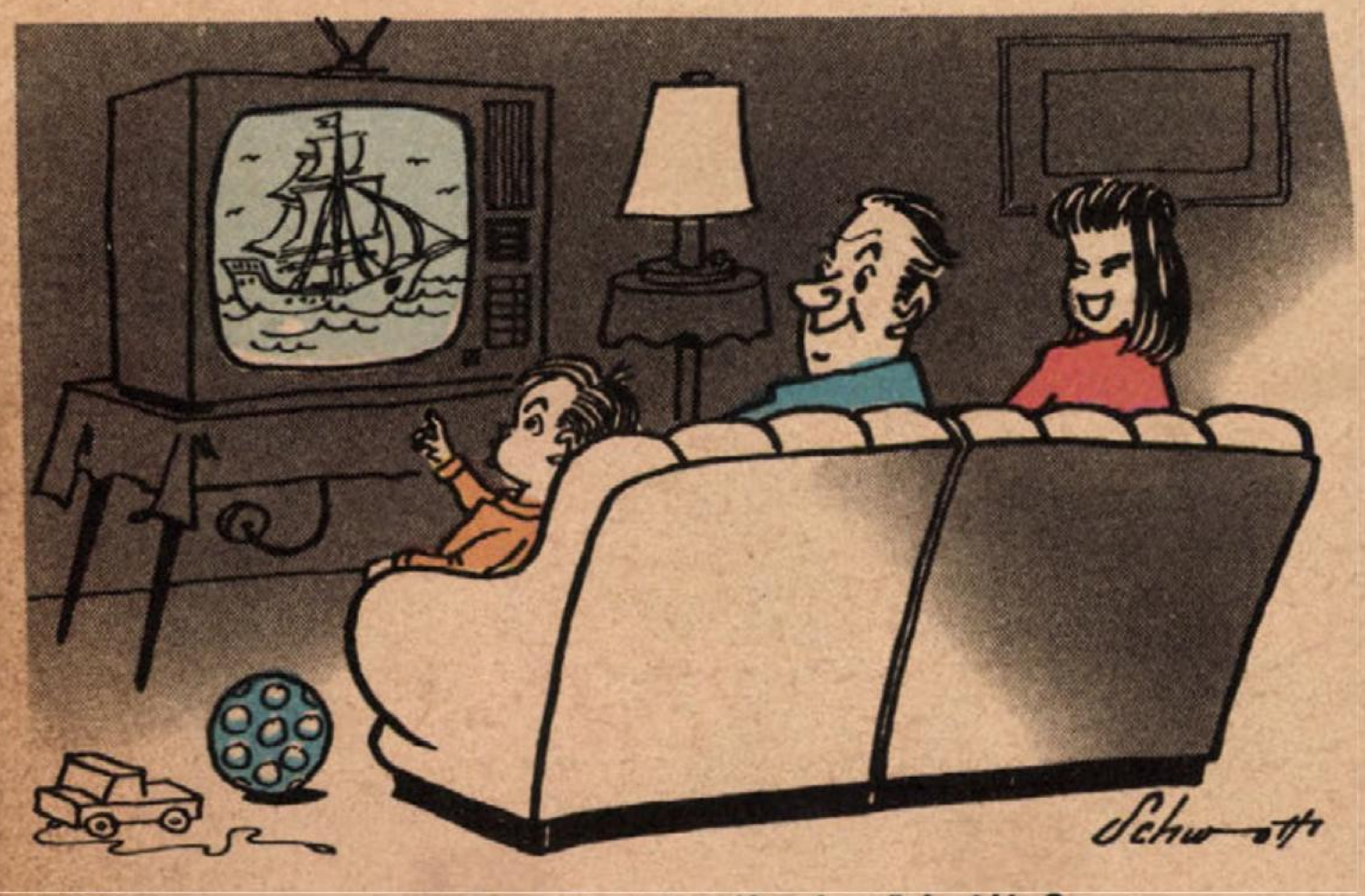
1. A felező vonalakat oly ritkán festik újra, vagy oly rossz minőségű festéket használnak, hogy az utak, utcák jelentős részein hónapokon keresztül csak sejteni lehet a helyüket.

2. Oly trehányul festik újjá sok helyen a felezővonalakat, hogy valósággal záróvonallá alakulnak. Vajon miért?

Csóti László

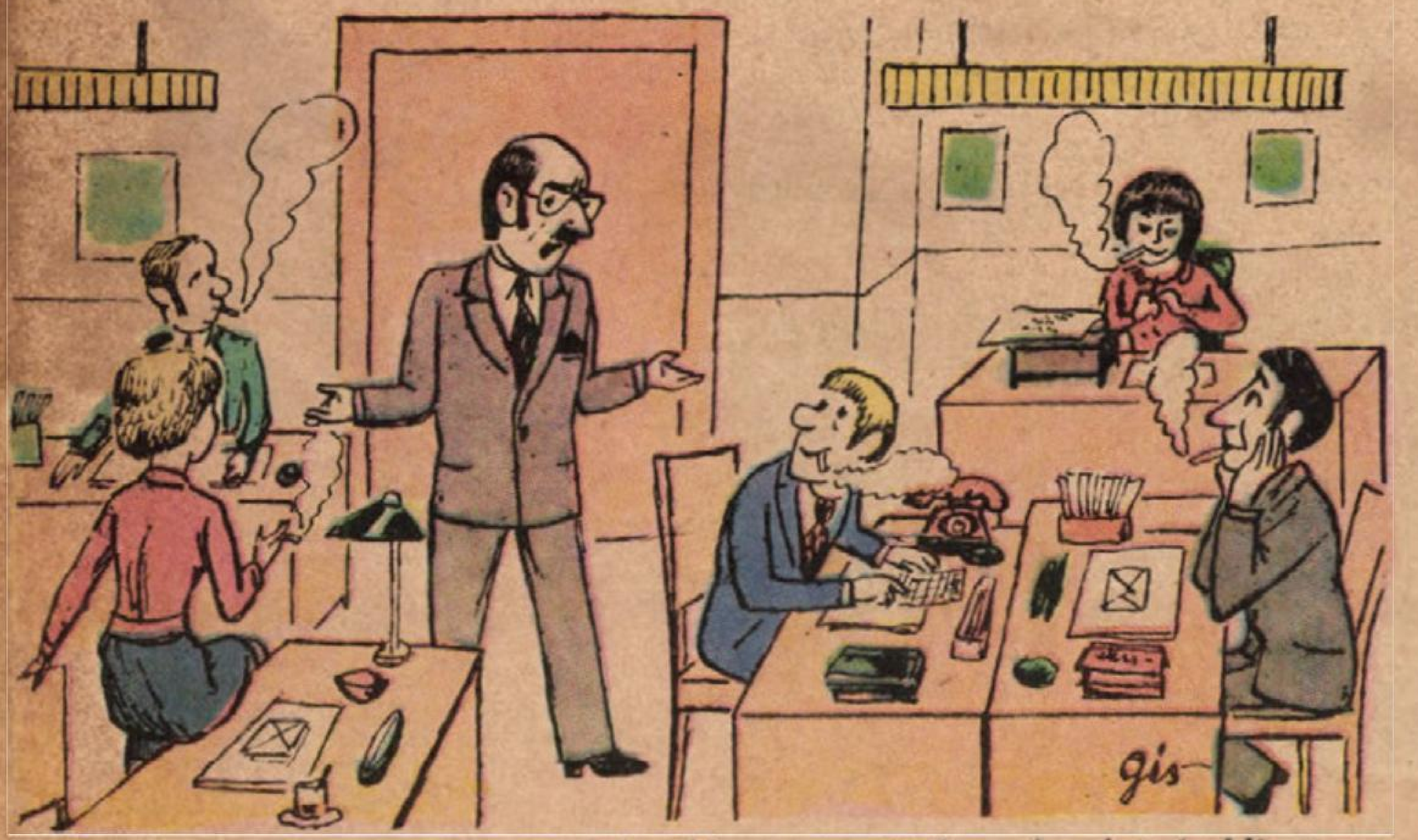
RÉGI KAPCSOLAT





– Mikor lesz Onedin bácsiéknak gőzhajója?
– Talán te még megéred, kisfiam.

TÁJÉKOZTATÁS



– A kartársak egy apró tévedését szeretném eloszlatni. Hivatalunk nem szabadidő-központ, hanem munkahely!

Gyerekek beszélgetnek

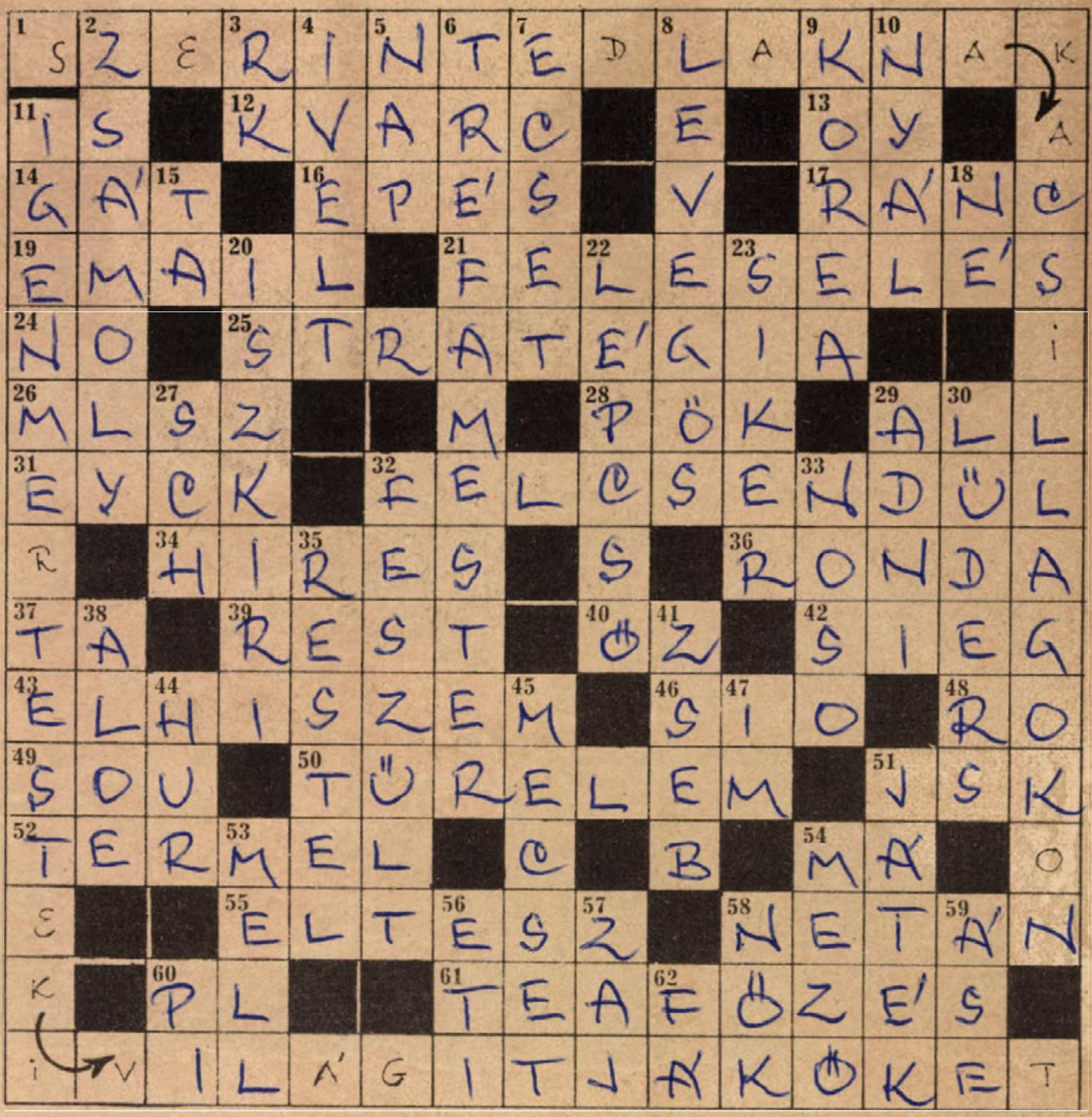
— Vízszintes 1? — kérdezi a hatéves Pistike, hasonló korú barátjától, aki némi tűnődés után így felel: — Függőleges 11. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb május 21-ig erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

11. Kötőszó
12. A földkéreg leggyakoribb ásványa
13. O. Y.
14. Árvíz ellen szolgál
16. Keserűen haragos, ingerült
17. Az idő múlásának jele
19. Zománc
21. Kisgyerekek szokása
24. Buzdítószó
25. A hadászat tudománya
26. A legnépszerűbb sportág szövetsége
28. Népiesen köp
29. Minden — angolul
31. A németalföldi festészet egyik nagy mestere
32. A dal vagy a zene, amikor hirtelen megszólal
34. Messze földön ismerik a nevét
36. Nagyon csúnya
37. A tantál jele
39. Elmenne a munka temetésére
40. Szelíd vad
42. Győzelem — németül
43. Nem kételkedem benne
46. Csatorna a Dunántúlon
48. A görög ábécé R betűje
49. Hajdani francia váltópénz
50. A rózsatermesztés legolcsóbb módja (?)
51. Jósika egynemű betűi
52. Anyagi javakat hoz létre
54. M. A.
55. Nyár végén paradicsomot a háziasszony
58. Esetleg
60. Például
61. Többnyire reggeli „szertartás"

FÜGGŐLEGES

2. Alacsony bútordarab
3. Vallás röv.
4. A hölgyek szemöldöke
5. Égitest
6. Aki a társaság kacagtatásáról gondoskodik (minden áron)
7. Az egyik képzőművészet eszköze
8. A tágas, jól szellőző helyiség
9. Két államból álló ország Ázsiában
10. Az emésztést segíti
15. Mint a 37. vízsz.
18. Asszonynevek végződése
20. Sipirc! Ki innen!
22. A felfelé jutást szolgálja
23. Tulajdonképpen mindannyiunk álma-vágya
27. Hármas mássalhangzó a német nyelvben
29. A jótékony szokott
30. Orosz tábornok, aki Bem apót Segesvárnál legyőzte
32. Az izgalmas helyzet
33. Vissza: halkan lopakodik
35. Egy kissé szégyell valamit (utolsó betűje gondolatban megkettőzendő)
38. Afrikai eredetű dísznövény
41. Némely ruhán van
44. Hangszer alkatrésze
45. Mohamedán templom
47. Mutatószó
51. Öröm a gyereknek és felnőttnek egyaránt
53. Testrész
54. Füves síkság
56. ... kett
57. Nem öröm a fülnek
58. Napjuk március 8-án van
59. Á. S. E.
60. A Ludolf-féle szám
62. Ékezetes növény



SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959
Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. 1900) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra.
Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
79.2308/2-20 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: Bolgár Imre
Index: 25 504
ISSN 0134–0611



Egy londoni étteremben egy nyugalmazott öreg tábornok ül. A pincér kihozza neki a bifszteket. A tábornok hosszasan nézi a pincért, majd így szól hozzá:

— Idehallgasson, nekem az az érzésem, hogy valahonnan ismerem magát... Aha, azt hiszem, megvan. Maga a doveri ezred zászlósa volt, ugye?

— Bocsánat, sir, de...

— Ja, persze, tévedtem. Akkor az afrikai csapatoknál szolgált?

— Téved, sir, én...

— Ja, emlékszem már! Maga hozta az előbb a levest nekem!

ELGONDOLKOZTATÓ AFORIZMA

című keresztrejtvényünk megfejtése:

A tűzhányótól nem követelik meg, hogy a hamutartóba hamuzzon.

200—200 forintot nyert:

Benes Imre, Szolnok, Beloiannisz u. 25. 5000

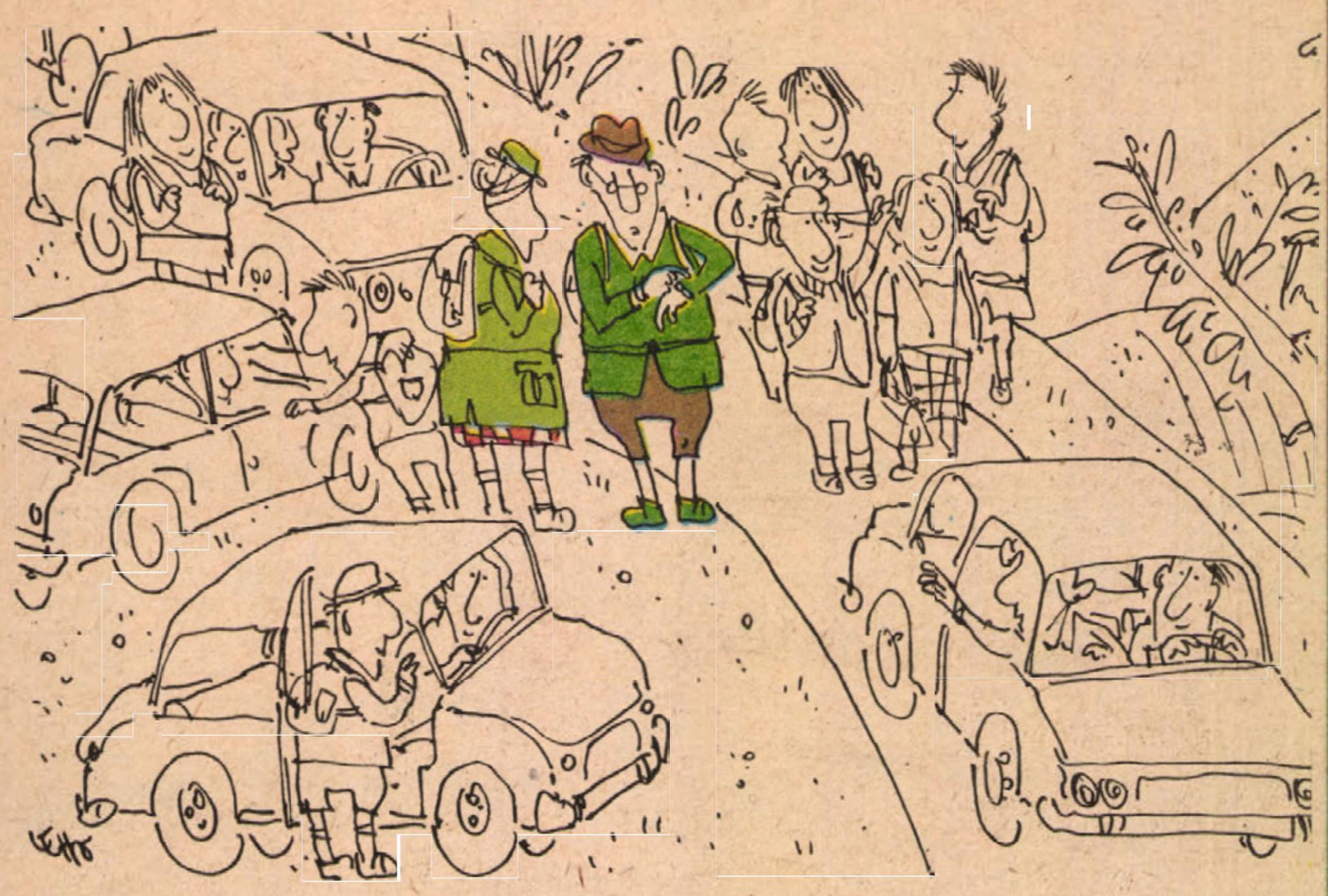
L. Kőrösi Erzsébet, Dohány u. 60. 1077

Molnár Hella, Bácsalmás, Újváros u. 5. 6430

A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

OSZTÁLYKIRÁNDULÁS



– Csak nincs valami baja a Takácsék kocsijának, hogy még nincs itt a gyerek?

A BUJDOSÓ

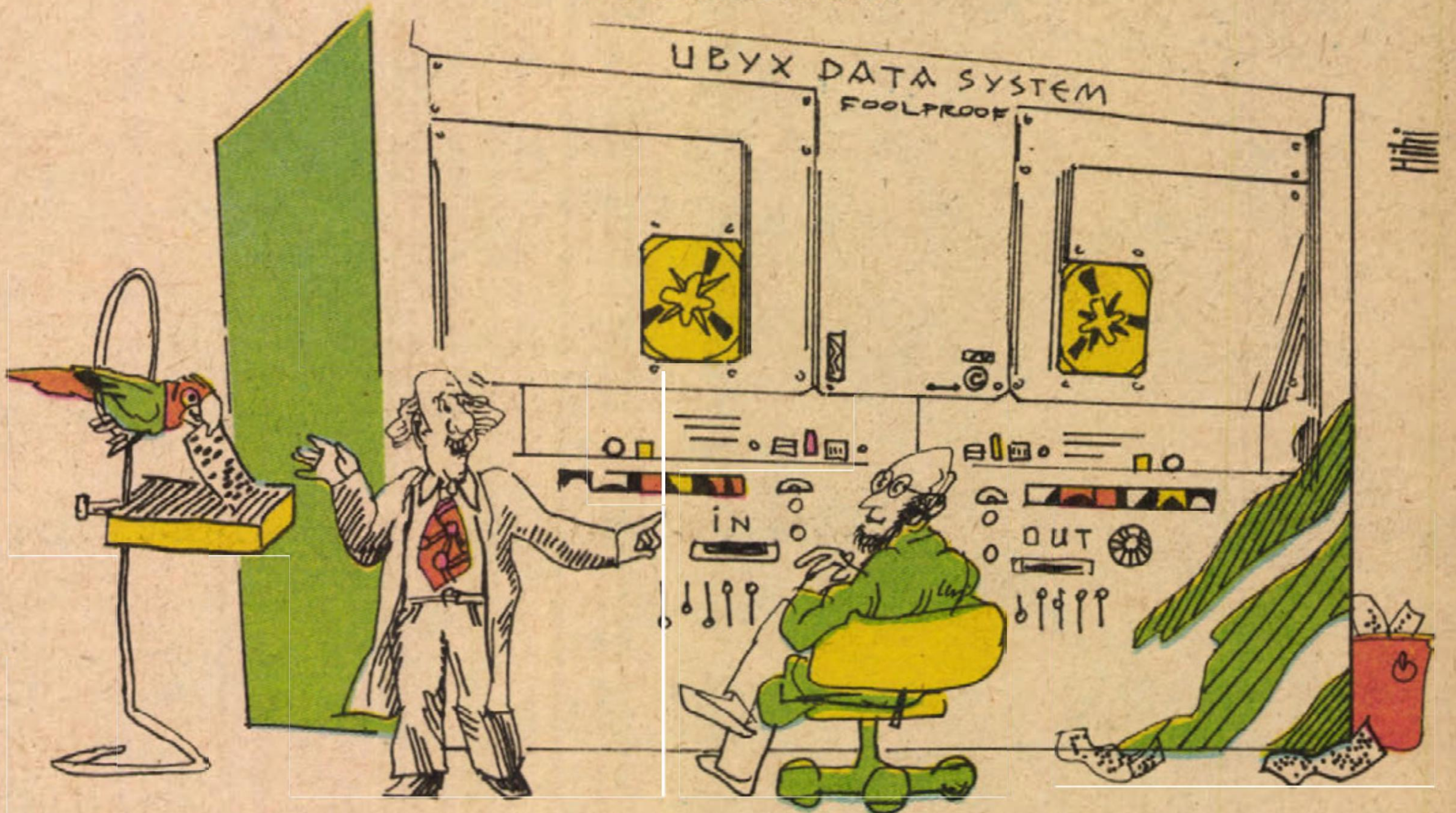


– Nem akarok lakóbizottsági tag lenni!



– Legalább azt mondja meg, hol kapott camembert-t?...

INDUL A KOMPUTER

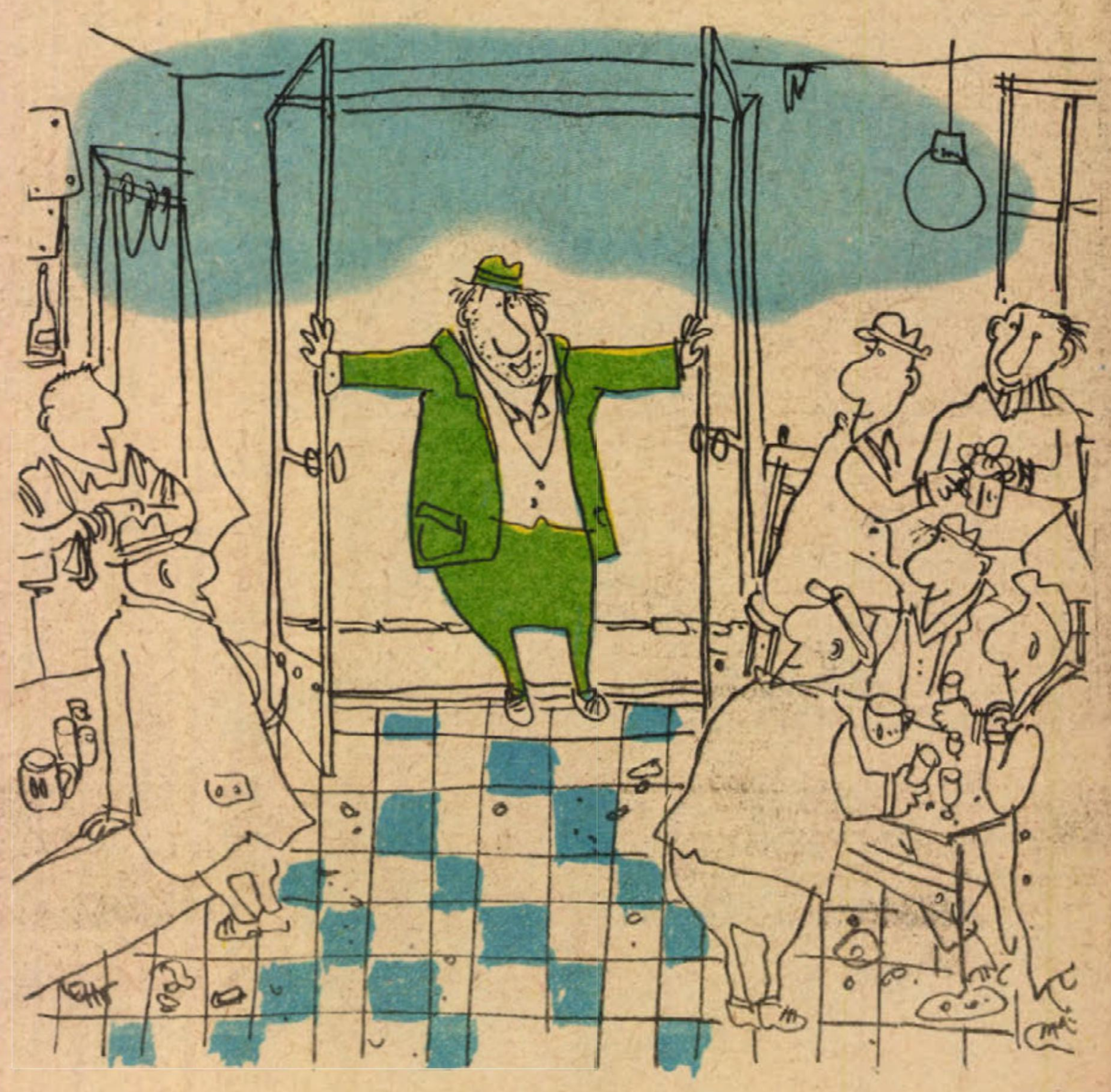


– Várj, bízzunk valamit a véletlenre is!

Ludas Matyi



– Nem kell finomkodni, nincs anyanyelvi hét!



– Mindenki a vendégem! Leszázalékoltak!